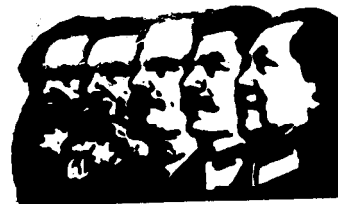

ΝΕΑ ΑΝΑΤΟΛΗ

Προλετάριοι όλων των χωρών,
καταπιεζόμενα έθνη και λαοί ενωθείτε!

“Από τη στάχτη του θα
ξαναγεννηθεί το ΚΚΕ”
Ν. Ζαχαριάδης

ΟΡΓΑΝΟ ΤΗΣ Κ.Ε ΤΗΣ ΟΡΓΑΝΩΣΗΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΝΑΣΥΓΚΡΟΤΗΣΗ ΤΟΥ ΚΚΕ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΧΑΛΚΟΚΟΝΔΥΛΗ 35 ΤΗΛ.-ΦΑΞ 5232553 ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 11 ΣΕΠΤΕΜΒΡΗ 1998 ΑΡ. ΦΥΛ. 312 ΔΡΧ. 200

ΔΗΜΟΤΙΚΕΣ ΕΚΛΟΓΕΣ: ΜΑΥΡΟ ΠΑΝΤΟΥ ΣΤΟ ΣΟΣΙΑΛΦΑΣΙΣΜΟ

Μπαίνουμε για τα καλά στην περίοδο των δημοτικών εκλογών. Χιλιάδες μικρά βασίλεια και βαρονίες πολιορκούνται από χιλιάδες μικρούς στρατούς διασμένους για εξουσία και πλιάτσικο. Οι Δήμοι έχουν γίνει μια πολύ σοβαρή υπόθεση χάρη στη λεγόμενη αποκέντρωση. Τώρα διαχειρίζονται πολλές υποθέσεις, πολλά λεφτά και εισπράτουν φόρους.

Το να κυριαρχεί κανείς σ' αυτούς έχει πολλαπλάσιο βάρος σε σχέση με παλιά.

Ασφαλώς δεν έχουμε εδώ να κάνομε με αποκέντρωση με τη δημοκρατική έννοια του όρου, δηλαδή με ουσιαστική αυτοδιοίκηση έστω και των τοπικών αστικών τάξεων για τα ζητήματα που τις αφορούν. Γενικά εδώ διοικούν στρατοί που αποτελούν τοπικά τμήματα κεντρικών πολιτικών κομμάτων και φραξιών. Οι τοπικοί στρατοί έχουν μια σχετική αυτονομία, αλλά γενικά, λογοδοτούν στο κεντρικό επιτελείο και υπηρετούν τον κοινό στρατηγικό στόχο που είναι η κεντρική νομή της κρατικής μηχανής. Η αποκέντρωση στην Ελλάδα, ως τα σήμερα τουλάχιστον, λειτουργεί προς όφελος των μικρότερων σχετικά κομματικών στρατών της ψευτοαριστεράς, που δεν μπορούν να πάρουν την κεντρική κρατική μηχανή, αλλά μπορούν να αξιοποιήσουν την κατά τόπους ειδική σχετική υπεροχή τους και με κατάλληλες συμμαχίες να βάλουν στο χέρι αρκετούς δήμους. Εκεί, μέσα από αυτό τον έλεγχο, δυναμώνουν την τοπική τους, οπότε και την κεντρική τους πολιτική ισχύ. Αυτός είναι ο λόγος για τον οποίο τα μικρά αυτά κόμματα ζητάνε διαρκώς αποκέντρωση (για παράδειγμα θέλουν δυνάμωμα του ρόλου του αιρετού νομάρχη και μείωση του ρόλου του περιφερειάρχη που εκφράζει την κεντρική εξουσία), αλλά όχι δημοκρατία στους χώρους που διοικούν. Ζητάνε όχι δημοκρατική αποκέντρωση, αλλά κατατεμαχισμό της χώρας. Ζητάνε κατάργηση στην ουσία του δημοκρατικού διοικητικού συγκεντρωτισμού και την ανάπτυξη των ξεχωριστών βασιλείων. Εννοείται

αν ποτέ πάρουν την κεντρική πολιτική εξουσία θα γίνουν οι χειρότεροι γραφειοκράτες συγκεντρωτιστές. Η διάθεσή τους υπέρ του κατατεμαχισμού φάνηκε στην οργισμένη τους αντίδραση ενάντια στο προοδευτικό σχέδιο του Παπαδόπουλου με το κακό όνομα Καποδίστριας. Εκεί φάνηκε πόσο ήταν αδίστακτοι αφού χρησιμοποίησαν σαν εργαλείο την πιο καθυστερημένη ιδεολογία: τον τοπικισμό. Σε αυτό το σχέδιό τους, βοηθήθηκε και η ακροδεξιά πλέον στα χέρια του Καραμανλή, Ν.Δ.

Πάντως ανεξάρτητα από τη συγκεντρωτική - προοδευτική πλευρά του σχεδίου “Καποδίστριας”, η γενική κατάσταση στη χώρα σε ό,τι αφορά τη δημοτική αυτοδιοίκηση είναι η αντιδραστική αποκέντρωση.

Η πάλη των δημοκρατών στις δημοτικές εκλογές, πρέπει να είναι ενάντια στην νέα γραφειοκρατική εξουσία και το τοπικιστικό πνεύμα που διαρκώς δυναμώνει. Αυτό σημαίνει ότι πρέπει, όπου είναι δυνατό, να στήνονται συνδυασμοί που θα παλεύουν ενάντια στον διεφθαρμένο, φορομπηχτικό και ρουσφετολογικό δήμο, συνδυασμοί που θα παλεύουν για διαφάνεια με την έννοια του λαϊκού δημοκρατικού ελέγχου και των λαϊκών πρωτοβουλιών και της αυτο-οργάνωσης του λαού σε όλα τα ζητήματα μιας περιοχής. Στόχος των προοδευτικών τέτοιων συνδυασμών θα είναι να δένουν τα τοπικά με τα γενικά προβλήματα της χώρας και να υπερασπίζονται και να εξειδικεύουν και σε τοπικό επίπεδο τη γενική γραμμή της ειρήνης, της ανάπτυξης και της δημο-

κρατίας.

Όπου δεν είναι δυνατό να στήθούν τέτοιοι συνδυασμοί οι συνεπείς δημοκράτες και οι αριστεροί μπορούν να αξιοποιήσουν επιμέρους αντιθέσεις μέσα στους κόλπους της αστικής τάξης για να αδυνατίσουν τις θέσεις των σοσιαλφασιστικών κομμάτων, όταν αυτά έχουν ή κινδυνεύουν να πάρουν δημοτική εξουσία.

Εκεί μπορούν να πραγματοποιηθούν ενότητες με δημοκρατικές φράξιες των μεγάλων αστικών κομμάτων, ή με ανεξάρτητους αστούς. Τέτοιες ενότητες μπορούν να ξεκινήσουν από κινητοποίηση

για καταψήφιση ενός σοσιαλφασιστικού συνδυασμού, μέχρι την ψήφιση του αντίπαλου αυτού του συνδυασμού στο β' γύρο και μέχρι τη συμμετοχή δικού μας δημοτικού συμβούλου σε ένα συνδυασμό, και τη δραστήρια πάλη μας για τη νίκη του.

Για παράδειγμα στην κεντρικότερη πολιτική μάχη που είναι εκείνη της Αθήνας, επειδή υπάρχει μια έστω αμυδρή περίπτωση να έρθει στην δημαρχία η Δαμανάκη, δηλαδή η σοσιαλφασιστική πτέρυγα του ΣΥΝ, οφείλουμε να ζητήσουμε την καταψήφισή της. Σε περίπτωση περάσμάτος της στο

β' γύρο είναι σωστό να ψηφίσουμε τον αντίπαλό της Αβραμόπουλο, παρά το γεγονός ότι αυτός είναι ένας άνθρωπος που κυνηγάει την αφισκοκόλληση στην Αθήνα (αν και φιλοευρωπαίος και ορθόδοξος - πατριαρχικός). Η Αθήνα στα χέρια της Δαμανάκη δεν θα είναι μόνο μια χειρότερη τραγωδία για την αφισκοκόλληση, αλλά αρχή του μαζικού περάσματος του ΣΥΝ στην εξουσία.

Αντίστοιχα πρέπει να σταθούμε στις εκλογές της πόλης του Πειραιά. Εκεί ο πραγματικός χειρο-

συνέχεια στη σελ. 8

Εργάτες της ΛΑΡΚΟ, ρίξτε τη σκουριά και την Γκρήνις στη θάλασσα!

Οι σαμποταριστές της Γκρήνις, αυτό το γνωστό απόσπασμα των αντιβιομηχανικών δυνάμεων της χώρας που έχουν επικεφαλής τον Λαλιώτη, τον ΣΥΝ και το ψευτοΚΚΕ, επιχειρεί να κλείσει τώρα τη ΛΑΡΚΟ. Την ώρα που η τιμή του νικελίου έχει πέσει κατακόρυφα, και η ΛΑΡΚΟ, μια βαριά βιομηχανία 1.200 εργατών παλιά και με μέτρια παραγωγικότητα, αρχίζει να αντιμετωπίζει οικονομικά προβλήματα, οι σαμποταριστές επιχειρούν ένα αποφασιστικό χτύπημα. Εμποδίζουν το άδειασμα της σκουριάς στη θάλασσα, που σημαίνει ότι κόβουν την αλυσίδα της παραγωγής σε ένα κρίσιμο κρίκο της. Το επιχειρήμα τους είναι ότι η σκουριά είναι τοξική και μολύνει τη θάλασσα.

Σύντομα όμως βγήκε η αλήθεια στα ΜΜΕ. Η ίδια η ΛΑΡΚΟ, και

ύστερα των Κέντρο των Θαλάσσιων Ερευνών (ΚΘΕ) έδωσαν στοιχεία βάσει των οποίων αυτή η διαδικασία, για την οποία το εργοστάσιο είχε τηρήσει όλες τις νόμιμες διαδικασίες, είναι εντελώς ακίνδυνη για το περιβάλλον και καθόλου τοξική. Οι τραμπούκοι της Γκρήνις, που αρχικά διαστρέβλωσαν τις επιστημονικές μελέτες του ΚΘΕ, απάντησαν κυνικά ότι δεν έχει σημασία ότι τα απόβλητα δεν είναι τοξικά, αποφάνθηκαν ότι η “σκουριά είναι σκουριά” και “αποφάσισαν” την καταστροφή του εργοστασίου συνεχίζοντας τον αποκλεισμό. Οι εργάτες είναι έξω φρενών με αυτούς. Η ΓΣΕΕ αρχικά και το ΕΚΑ ύστερα, καταδίκασαν με αρκετά δριμύ ύφος τους τραμπουκισμούς, αλλά δεν πήραν κανένα συγκεκριμένο μέτρο εναντίον τους, οπότε

αυτοί μέχρι αυτή τη στιγμή συνεχίζουν τον αποκλεισμό. Οι εργάτες και ο λαός της Λάρυμνας οφείλουν να ρίξουν στη θάλασσα τους προβοκάτορες, μαζί με τη σκουριά της παραγωγής.

**ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΗ ΤΥΠΟΥ
ΤΗΣ ΟΑΚΚΕ ΓΙΑ ΤΗ ΛΑΡΚΟ**

Η ΟΑΚΚΕ καταγγέλλει την GREENPEACE για τα αδιέξοδα που δημιουργεί στην παραγωγική διαδικασία της ΛΑΡΚΟ σε μια περίοδο οικονομικών της δυσκολιών. Η GREENPEACE, έξω από κάθε συζήτηση με το λαό, αντίθετα με τις διαθέσεις των εργαζομένων και με κάθε επιστημονικό συμπέρασμα, δουλεύει σαν στρατιωτικό κομάντο και “αποφασίζει και διατάζει” την καταστροφή της ελάχιστης βαριάς βιομηχανίας που απομένει σ' αυτή τη χώρα.

Η ΟΑΚΚΕ στη δημοτική μάχη του Περάματος για τη σωτηρία της ζώνης

Να πέσει από τη δημαρχία το ψευτοΚΚΕ

Η ΟΑΚΚΕ στο Πέραμα υποστηρίζει το συνδυασμό ΛΑΪΚΗ ΣΥΜΜΕΤΟΧΗ με υποψήφιο δήμαρχο το Νίκο Νικολαΐδη και συμμετέχει σ' αυτόν με υποψήφιο δημοτικό σύμβουλο το σ. Κ. Λιακόπουλο.

Ο συνδυασμός αυτός υποστηρίζεται από το ΠΑΣΟΚ.

Θα προσπαθήσουμε σ' αυτό το άρθρο σύντομα να δείξουμε σημασία αυτής της συνεργασίας και τους λόγους που την επέβαλαν.

Αυτή την περίοδο οι δυνάμεις του ρωσόδουλου μετώπου της καταστροφής της βιομηχανίας έχουν συγκεντρώσει τη δράση τους και τα χτυπήματά τους στη βιομηχανία του Πειραιά.

Λαλιώτης, Κόκκαλης και Φωτίου χτυπάνε μέσα από την ανάπλαση της οδού Πειραιώς και την πρόταση του Κόκκαλη για το γήπεδο Καραϊσκάκη τη βιομηχανία του Ν. Φαλήρου και της οδού Πειραιώς.

Λαλιώτης, Χρονόπουλος και ψευτοΚΚΕ με την προσπάθειά τους για εγκατάσταση ολυμπιακών γηπέδων στα Λιπάσματα της Δραπετσώνας χτυπούν τη Βιομηχανία αυτής της πόλης.

Στο Κερατσίνι ψευτοΚΚΕ και Ν.Δ., μέσα από τους δημοτικούς τους συνδυασμούς, βάζουν στο στόχαστρο το εκσυγχρονισμένο εργοστάσιο παραγωγής ηλεκτρικού ρεύματος της ΔΕΗ.

Στο Πέραμα το ψευτοΚΚΕ, μέσα από το σημερινό δήμαρχο Πατσιλινάκο και τους σοσιαλφασίστες της ηγεσίας των συνδικάτων της Ζώνης, εμποδίζουν με κάθε τρόπο τον εκσυγχρονισμό της Ζώνης και την οδηγούν στο κλείσιμο. Στο πλευρό του ψευτοΚΚΕ ο Λαλιώτης με τα τελευταία μέτρα που ανακοίνωσε με το ψευδογράφο "για την καταπολέμηση της ανεργίας", αλλά και ο Κόκκαλης, που σαν ο πιο πιθανός υποψήφιος αγοραστής του ΟΛΠ, επιδιώκει το κλείσιμο της Ζώνης.

Βρισκόμαστε δηλαδή μπροστά σε μια λαίλαπα που απειλεί να μετατρέψει σε συντρίμια ό,τι έχει μείνει όρθιο από τη βιομηχανία του Πειραιά.

Η ΟΑΚΚΕ δεν μπορεί να περιμένει παθητικά αυτή την εξέλιξη.

Είναι υποχρεωμένη να συσπειρώσει ευρύτερες δυνάμεις και να δώσει τη μάχη για την ανατροπή αυτής της επίθεσης και τη σωτηρία της βιομηχανίας.

Για την ΟΑΚΚΕ οι δημοτικές εκλογές στον Πειραιά

πρέπει να υπηρετήσουν τον παραπάνω συγκεκριμένο στόχο.

Στο Πέραμα η οργάνωση, μέσα από τον ΕΡΓΑΣ, δίνει για χρόνια την πάλη, υπερασπιζόμενη τα συμφέροντα των εργατών και το μέλλον της Ζώνης.

Σ' αυτή την κρίσιμη στιγμή ξεκίνησαν δυο σημαντικές πολιτικές μάχες στο Πέραμα που θα κρίνουν κατά πολύ το μέλλον της Ζώνης, αλλά και όλης της βιομηχανίας του Πειραιά.

Είναι οι μάχες για την ανατροπή του κύριου εχθρού της βιομηχανίας, του ψευτοΚΚΕ, που στο Πέραμα κρατάει δύο οχυρά: Το Συνδικάτο μετάλλου και το Δήμο Περάματος με δύο σοσιαλφασίστες κλίμακας, τον Πουντίδη και τον Πατσιλινάκο.

Τα δύο αυτά τέρατα πρέπει να ανατραπούν.

Η μέθοδος είναι οι εκλογές στο Συνδικάτο, που θα γίνουν πιθανά το Νοέμβριο, και οι δημοτικές εκλογές του Οχτώβρη.

Μ' αυτό τον κεντρικό στόχο η ΟΑΚΚΕ καθορίζει τις συνεργασίες της τόσο στο δήμο όσο και στο συνδικάτο.

Η συνεργασία με το Νικολαΐδη, όπως αυτή εκφράζεται στο παρακάτω κείμενο συμφωνία, που αποτελεί ταυτόχρονα σημαντικό μέρος του προεκλογικού δημοτικού προγράμματος και συμφωνία για τη δράση του συνδυασμού στη Ζώνη, είναι ένα μέτρο που μπορεί να δώσει τη μάχη για την ανατροπή του Πατσιλινάκου, ανοίγοντας έτσι το δρόμο και για την ανατροπή του Πουντίδη στη Ζώνη.

Ταυτόχρονα -και αυτό είναι έκφραση της δύναμης του ΕΡΓΑΣ- δίνει τη δυνατότητα να μπει επικεφαλής η οργάνωση στη μάχη για τη σωτηρία της Ζώνης, καθορίζοντας σε σημαντικό βαθμό την πορεία του εκσυγχρονισμού της στην πιο προοδευτική κατεύθυνση.

Δημοσιεύουμε παρακάτω το πρόγραμμα του συνδυασμού για τη Ζώνη, που αποτέλεσε και το βασικό κείμενο συμφωνίας για τον εκσυγχρονισμό της.

Η Ναυπηγοεπισκευαστική Ζώνη είναι η καρδιά του Περάματος.

Σ' ένα μεγάλο βαθμό, η οικονομική ζωή της πόλης, ο κοινωνικός της χαρακτήρας και η πολιτιστική της ταυτότητα καθορίζονται από την πορεία της Ζώνης, της πρωτοπόρας αυτής βιομηχανίας επισκευής πλοίων, που σήμερα αποκαλείται σε όλο τον κόσμο της θάλασσας το "θαύμα του

Περάματος".

Σαν δημοτικός συνδυασμός που θέλουμε το Πέραμα ανεπτυγμένο και το λαό του να απολαμβάνει με υπερηφάνεια αυτό που ο ίδιος δημιούργησε με κόπο και αίμα, είμαστε υποχρεωμένοι να βάλουμε σε προτεραιότητα τα ζητήματα της πάλης που αφορούν στην ανάπτυξη και τον εκσυγχρονισμό της Ν/Ζ.

Στην προηγούμενη τετραετία η δημοτική αρχή με επικεφαλής τον Πατσιλινάκο ακολούθησε μια ακραία δημαγωγική και καταστροφική πολιτική για τη Ζώνη.

Ενώ παρουσιαζόταν σαν μαχητικός υποστηρικτής των συμφερόντων των εργατών στη Ζώνη, στην πράξη έκανε ό,τι μπορούσε για να εμποδίσει την ανάπτυξη της Ζώνης και να χρησιμοποιήσει τους εργάτες στα πολιτικά σχέδια του κόμματος στον Περισσό.

Βασικός του στόχος ήταν να βγάλει τη Ζώνη έξω από τη διεθνή αγορά, οδηγώντας την στη συρρίκνωση και την καταστροφή.

Για να πετύχει αυτό χτύπησε τον ευρωπαϊκό προσανατολισμό της Ζώνης, εμποδίζοντας ακόμα και με τραμπούκικες μεθόδους το πρόγραμμα της επιδότησης για την κατασκευή-μετασκευή ακτοπλοϊκών, μπροστά στη λήξη του καμποτάζ, που προωθούσε το υπουργείο Βιομηχανίας.

Μέσα στο δήμο δεν αξιοποίησε ούτε ένα ευρωπαϊκό πρόγραμμα για την ανάπτυξη της Ζώνης, ενώ στάθηκε πάντα στην πρώτη γραμμή σε μια σειρά από προβοκάτσιες που ονόμαζε "αγώνες" και που στόχευαν στο διώξιμο των καραβιών από το Πέραμα.

Στην πραγματικότητα ο Πατσιλινάκος, κάθε φορά που το κόμμα του προσπαθούσε πραξικοπηματικά να εμποδίσει ευρωπαϊκούς εκσυγχρονισμούς είτε στην ύπαιθρο είτε στην παιδεία είτε αλλού, έκανε ό,τι μπορούσε για να σύρει και τους εργάτες της Ζώνης σε ένα μαύρο αντιευρωπαϊκό μέτωπο, που βάζει σήμερα την ταφόπλακα στη Ζώνη.

Ο Δημοτικός μας συνδυασμός είναι αποφασισμένος να βάλει τέρμα σ' αυτή την κατάσταση και να εφαρμόσει μια άλλη πολιτική.

Για μας η Ζώνη έχει μέλλον!

Είναι η μοναδική επισκευαστική βάση στην Ευρωπαϊκή Ένωση και με ένα εργατικό δυναμικό που σε εξειδίκευση και ταχύτητα στη δουλειά δεν υπάρχει πουθενά σε όλο τον κόσμο.

Αυτό σημαίνει πως στη σημερινή εποχή το μέλλον της Ζώνης μπορεί να είναι ελπιδοφόρο μόνο αν αξιοποιήσει στο διεθνή ανταγωνισμό με την Ανατολή όλες τις δυνατότητες που της παρέχει η

κοινή ευρωπαϊκή πολιτική.

Σ' αυτή την κατεύθυνση βασικό για μας θα είναι η αξιοποίηση όλων των ευρωπαϊκών προγραμμάτων τόσο για επιδοτήσεις στις επισκευές, όσο και για έργα ανάπτυξης και υποδομής.

Απέναντι στην κυβέρνηση θα υποστηρίξουμε κάθε μέτρο που βρίσκεται στην κατεύθυνση της ανάπτυξης, ενώ θα σταθούμε αγωνιστικά αντίθετοι σε κάθε τι που οδηγεί τη Ζώνη στην καταστροφή.

Με βάση αυτή την τοποθέτησή μας, είμαστε κατηγορηματικά αντίθετοι με τα τελευταία κυβερνητικά μέτρα που ανακοινώθηκαν για "την καταπολέμηση της ανεργίας". Κι αυτό γιατί τα μέτρα αυτά δε στοχεύουν στην ανακούφιση των ανέργων ή σε έργα υποδομής, αλλά αντίθετα προσπαθούν να διώξουν τους εργάτες από τη Ζώνη, οδηγώντας τη στη συρρίκνωση και τον αφανισμό.

Υποστηρίζουμε και απαιτούμε την υλοποίηση του σχεδίου του υπουργείου Βιομηχανίας που προωθεί η υφυπουργός Α. Διαμαντοπούλου και που προβλέπει μεγάλες επιδοτήσεις προκειμένου να κατασκευαστούν ή να μετασκευαστούν στην Ελλάδα καινούρια ακτοπλοϊκά, μπροστά στην άρση του καμποτάζ το 2004.

Το ζήτημα αυτό είναι το κλειδί σήμερα για την ανάπτυξη της Ζώνης.

Γιατί το τεράστιο εύρος της δουλειάς θα φέρει όχι μόνο μια μεγάλη απασχόληση για σημαντική χρονική περίοδο, αλλά θα είναι η βάση για κάθε παραγωγικό εκσυγχρονισμό.

Σ' αυτή την κατεύθυνση είναι απαραίτητο να απαιτήσουμε την κατασκευή νέων έργων υποδομής με προτεραιότητα σε ντόκους και δεξαμενές.

ΑΠΕΝΑΝΤΙ ΣΤΟΝ ΟΛΠ Για μας η Ζώνη δεν μπορεί να είναι "πάρεργο" για τον ΟΛΠ, ούτε πολύ περισσότερο να αποτελεί τροχοπέδη για τη Ζώνη.

Το μέλλον του λιμανιού συνολικά βρίσκεται στο εμπόριο και στην επισκευή. Και αυτό είναι το βασικό μας κριτήριο, πέρα από κάθε ιδεολογήματα για τυχόν ιδιωτικοποίηση του ΟΛΠ.

Ειδικά σαν δήμος Περάματος θα αντισταθούμε σε κάθε ιδιωτικοποίηση που δε δεσμεύεται συγκεκριμένα για τη διατήρηση και την ανάπτυξη της Ζώνης, ενώ θα υποστηρίξουμε κάθε τυχόν ιδιωτικοποίηση που θα αποτελεί έστω και ένα βήμα προς τα μπρος συνολικά στην ανάπτυξη του λιμανιού, χωρίς την καταπάτηση των εργατικών δικαιωμάτων και απολαβών.

Αγαπητοί φίλοι

Για να μπορέσουμε σαν δήμος Περάματος να υλοποιήσουμε το στόχο μας στην παραπάνω κατεύθυνση, είναι απαραίτητο να εφαρμόσουμε μια πολιτική συνεργασίας με τους άλλους Δήμους της Ν/Ζ, αλλά και με το συνδικαλιστικό κίνημα. Βασική μας αρχή είναι ο σεβασμός της αυτονομίας του καθένα και μοναδικό μας κριτήριο το καλό της Ζώνης και των εργατών της.

Ταυτόχρονα είναι απαραίτητη η σύσταση ειδικής επιτροπής μέσα στα πλαίσια του Δήμου που θα έχει την ευθύνη για όλα τα ζητήματα που αφορούν τη Ζώνη.

Εδώ είμαστε υποχρεωμένοι να καταγγείλουμε την προηγούμενη δημοτική αρχή, η οποία καθόριζε τις συνεργασίες της για τη Ζώνη με μοναδικό κριτήριο την κομματική προέλευση του κάθε Δήμου ή συνδικαλιστικού οργάνου, διεδικώντας για τον εαυτό της το "ήθος του ηγεμόνα". Μακριά από εμάς μια τέτοια στάση και πολιτική!

Η ισότιμη δημοκρατική συνεργασία και η ανοιχτή ανταλλαγή των απόψεων μπροστά στους εργάτες της Ζώνης θα είναι βασικό στη δράση μας, για να μπορέσουν να πάρουν τελικά την τύχη του Λιμανιού στα χέρια τους αυτοί που το έφτιαξαν: ΟΙ ΙΔΙΟΙ ΟΙ ΕΡΓΑΤΕΣ ΤΟΥ!

Παρακαλούμε τους αναγνώστες μας να στέλνουν τα γράμματά τους στη Τ.Θυρίδα 8371, Τ.Κ 10010
Για τις οικονομικές σας ενισχύσεις χρησιμοποιείστε τον νέο λογαριασμό μας στην Εθνική Τράπεζα: 160/764962-29 ή την Τ.Θ 8371 Τ.Κ 10010 στο όνομα Κ. Λιακόπουλος

ΝΕΑ ΑΝΑΤΟΛΗ
15θήμερη εφημερίδα της ΟΑΚΚΕ
Υπεύθυνος σύμφωνα με το νόμο Κώστας Λιακόπουλος
Χαλκοκονδύλη 35
5ος όροφος
Τ.Θ. 8371
Τ.Κ. 100 10 Αθήνα
Τηλ.-Φαξ. 5232553
Ετήσια συνδρομή: 5.000
Εξαμηνιαία: 2.500

ΣΥΜΠΑΡΑΣΤΑΣΗ ΣΤΗ ΔΙΚΗ ΤΟΥ ΟΥΡΑΝΙΟΥ ΤΟΞΟΥ ΤΗΣ ΦΛΩΡΙΝΑΣ

- Λευτεριά στη Μακεδονική γλώσσα
- Στο εδώλιο των κατηγορουμένων η ελληνική κυβέρνηση από τους ευρωπαϊούς δημοκράτες

Στο προηγούμενο φύλλο της Νέας Ανατολής δημοσιεύσαμε τις μαρτυρικές καταθέσεις στη δίκη του "ΟΥΡΑΝΙΟΥ ΤΟΞΟΥ" για την ανάρτηση δίγλωσσης πινακίδας στα γραφεία του στην ελληνική και στη μακεδονική γλώσσα το Σεπτέμβριο του 1995. Για την ίδια υπόθεση δύο ευρωβουλευτές υπέβαλαν Κοινοβουλευτική Επερώτηση στο Υπουργικό Συμβούλιο της ευρωπαϊκής Ένωσης, διαμαρτυρούμενοι για την ποινική δίωξη που ασκήθηκε ενάντια στα μέλη του "ουράνιου Τόξου" που αποτελεί παραβίαση των δικαιωμάτων της μειονότητας και του δικαιώματος της ελευθερίας της έκφρασης. Οι δύο ευρωβουλευτές είναι:

1) Ο Ζακ φαν ντε Φελενμπρούκε, ο οποίος εκτός από ευρωβουλευτής είναι ηγέτης του φλαμανδικού αντιεθνικιστικού κόμματος VU Vlaamse Unie (Vlaamse Vrije Demokraten), ΦΕ Φλαμανδική Ένωση (Φλαμανδοί Ελεύθεροι Δημοκράτες), το οποίο δεν έχει καμία σχέση με το φλαμανδικό φασιστικό κόμμα Vlaamse Block (Φλαμανδικό Μπλοκ). Η Φλαμανδική Ένωση αποτελεί μέλος του Ευρωκοινοβουλίου (DP EV-EVA) (Δημοκρατικό Κόμμα των Ευρωπαϊκών Λαών-Ευρωπαϊκή Ελεύθερη Συμμαχία). Τα κόμματα αυτά δηλώνουν ότι πρεσβεύουν τον "εθνισμό" *, όντας αντίπαλοι του

εθνικισμού και αποτελούνται από τους λεγόμενους δίγλωσσους της Ευρώπης που επιθυμούν να διατηρήσουν την εθνική τους γλώσσα δίπλα στην εθνική γλώσσα του κράτους στο οποίο ζουν.

2) Η Hedy d' Ancona μέλος του κυβερνητικού ολλανδικού σοσιαλιστικού κόμματος, η οποία υπήρξε υπουργός πολιτισμού της ολλανδικής κυβέρνησης και είναι τώρα πρόεδρος της Επιτροπής της Ευρωπαϊκής Ένωσης για Δημόσια Ελευθερία, με την έννοια του πλέγματος των δικαιωμάτων που κατοχυρώνουν την ελευθερία της έκφρασης υπό ευρεία έννοια. Η Hedy d' Ancona επισκέφθηκε τον Ιούλιο του 1998, επίσημα την Αθήνα, επικεφαλής μιας Ευρωπαϊκής Επιτροπής για τη διαπίστωση της ομαλής λειτουργίας της ελληνικής κυβέρνησης στα θέματα που αφορούν την Επιτροπή. Οι απαντήσεις των υπουργών Ρωμαίου και Παπαδόπουλου σε ερωτήσεις της Επιτροπής που αφορούσαν το "Ουράνιο Τόξο", σύμφωνα με τις οποίες στην Ελλάδα δεν υπάρχουν προβλήματα με τους μειονοτικούς, φαίνεται ότι δεν ικανοποίησαν απόλυτα την Ευρωπαϊκή Επιτροπή, με συνέπεια να κατατεθεί η Κοινοβουλευτική Επερώτηση στις 2 Σεπτεμβρίου 1998.

Δημοσιεύουμε παρακάτω το κείμενο της επερώτησης του Ζακ φαν ντε Φελενμπρούκε προς τον πρωθυπουργό Κ. Σημίτη, με ημερομηνία 8 Ιουνίου 1998, το οποίο

έχουμε στη διάθεση μας και έχει ως εξής:

«Αγαπητέ κύριε,
Θέμα: Ουράνιο Τόξο (Vinozhito) -Κόμμα της Ελλάδας

Διαπίστωσα ότι το ως άνω αναφερόμενο πολιτικό κόμμα, του οποίου τα κεντρικά γραφεία βρίσκονται στη Φλώρινα, είναι ένα νόμιμο κόμμα, το οποίο συμμετείχε δύο φορές στις εκλογές στην Ελλάδα, το 1994 και το 1995.

Τέσσερα μέλη και εκπρόσωποι αυτού του πολιτικού κόμματος, ο Βασίλης Ρώμας, ο Κώστας Τασόπουλος, ο Πέτρος Βασιλειάδης και ο Παύλος Βοσκόπουλος πρέπει να δικαστούν τον Οκτώβριο του 1998 για "πρόκληση αμοιβαίας διχόνοιας ανάμεσα στους πολίτες" και παραβίασης με αυτόν τον τρόπο του άρθρου 192 του ελληνικού Ποινικού Κώδικα. Κατηγορούνται ότι προκάλεσαν αυτά τα συμβάντα το Σεπτέμβριο του 1995 με την ανάρτηση μιας πινακίδας του νόμιμου πολιτικού κόμματος τους στη σλαβομακεδονική γλώσσα μετά την οποία καταστράφηκαν τα γραφεία τους.

Μπορεί ο αξιότιμος πρωθυπουργός να επιβεβαιώσει αυτά τα τρομερά γεγονότα; Δεν παραβιάζονται βασικές δημοκρατικές αρχές και ανθρώπινα δικαιώματα σε αυτή την περίπτωση; Μπορεί ο αξιότιμος πρωθυπουργός να με ενημερώσει ποιες ενέργειες θα γίνουν για να διασφαλιστούν τα δημοκρατικά και πολιτικά δικαιώμα-

τα όλων των ελλήνων πολιτών και των πολιτικών κομμάτων όπως και ποιες ενέργειες θα γίνουν για να διασφαλιστεί η ελευθερία λόγου και γλώσσας;»

Σε αυτά τα ερωτήματα ο πρωθυπουργός απάντησε δια του μονίμου αντιπροσώπου της Ελλάδας στην Ευρωπαϊκή Ένωση, Παύλου Αποστολίδη, επιβεβαιώνοντας αυτά τα "τρομερά γεγονότα".

Ο τελευταίος έκανε απλά ένα ιστορικό των γεγονότων και της δικαστικής πορείας της υπόθεσης στην απαντητική επιστολή του, χωρίς να επικαλείται οποιοδήποτε επιχείρημα για να στηρίξει τη νομιμότητα των πράξεων της ελληνικής δικαιοσύνης και της ελληνικής διοίκησης. Αυτό φανερώνει τη γύμνια των ελλήνων αρμοδίων απέναντι στην ευρώπη στο ζήτημα του Ουράνιου Τόξου. Μάλιστα απατεωνίστικα, αναφέρει ότι η δίκη του Ουράνιου Τόξου γίνεται επειδή αυτό το κόμμα ανάρτησε στα γραφεία του πινακίδα με το "σλάβικο όνομα της πόλης το οποίο είναι διαφορετικό από το επίσημο όνομα που είναι και διεθνώς αποδεκτό (Lerin αντί για Φλώρινα)", αφήνοντας έτσι να εννοηθεί ότι η ανάρτηση ήταν μια μορφή αμφισβήτησης της εδαφικής κυριαρχίας της περιοχής, κρύβει την πραγματικότητα που αναφέρεται και στην αίτηση των ασφαλιστικών μέτρων που έγινε ενώπιον του ουράνιου Τόξου για το κατέβασμα της πινακίδας, δηλα-

δή ότι στην πινακίδα αναγραφόταν στα μακεδονικά η μετάφραση της ακόλουθης επιγραφής: "Ουράνιο Τόξο Νομαρχιακή Επιτροπή Φλώρινας". Κρύβει το γεγονός ότι το Ουράνιο Τόξο δικάζεται για τη χρήση της γλώσσας. Αυτό το απατεωνίστικο τέχνασμα δηλώνει την ενοχή της ελληνικής κυβέρνησης και του πολιτικού κόσμου για τα "τρομερά γεγονότα που έγιναν στη Φλώρινα.

Η δίκη του Ουράνιου Τόξου γίνεται στις 15 του Σεπτεμβρίου στη Φλώρινα, με αριθμό πινακίου 21 μετά από αναβολή ενός χρόνου. Τα ελληνικά δικαστήρια ακολούθησαν για τη δίκη του Ουράνιου Τόξου την τακτική της αναβολής, για να μην υποχρεωθούν να εκδώσουν μία καταδικαστική απόφαση που θα τους εξέθετε στην Ευρώπη, ή μία αθωωτική που θα δικαίωνε τη μειονότητα. Το νούμερο 21 δείχνει ότι αυτή τη φορά η δίκη είναι πολύ πιθανό να γίνει. Η ΟΑΚΚΕ καλεί όλους τους δημοκράτες να δηλώσουν με την παρουσία τους στη δίκη την υποστήριξη τους στα δικαιώματα της μακεδονικής μειονότητας, και ιδιαίτερα στο δικαίωμα της υπεράσπισης της εθνικότητας της ταυτότητας και της γλώσσας της, γιατί δεν μπορεί να υπάρξει δημοκρατία σε μια χώρα που καταπιέζει τις μειονότητες της.

* Προφανώς δεν είναι "εθνιστές" με τον τρόπο που ισχυρίζεται πως είναι ο δικός μας σοσιαλσοβινιστής Καραμπελιάς.

ΣΗΜΑΝΤΙΚΗ ΕΛΛΗΝΟΪΤΑΛΙΚΗ ΣΥΜΦΩΝΙΑ ΓΙΑ ΤΟ ΦΥΣΙΚΟ ΑΕΡΙΟ

Έχουμε γράψει πολλές φορές για τον αποικιακό χαρακτήρα της σύμβασης για την προμήθεια φυσικού αερίου της Ελλάδας από τη Ρωσία. Το κύριο στοιχείο του αποικιακού χαρακτήρα αυτής της σύμβασης ήταν η μονομερής ενεργειακή εξάρτηση της χώρας μας από τη Ρωσία. Με απόφαση του Σημίτη και της Β. Παπανδρέου υπογράφηκε συμφωνία ανάμεσα στην ελληνική ΔΕΠΑ και στην ιταλική ENI για την υποθαλάσσια διασύνδεση των δικτύων φυσικού αερίου Ελλάδας και Ιταλίας μέχρι το 2002, η οποία έσπασε το ρώσικο μονοπώλιο. Είναι μία από τις ελάχιστες φορές που η κυβέρνηση Σημίτη τόλμησε, σε ανύποπτο χρόνο, να αντισταθεί στη ρώσικη κυριαρχία.

Είχαμε γράψει ότι ο θόρυβος που είχε γίνει από το σοσιαλφασιστι-

κό μέτωπο για την κατασκευή της μονάδας της ΔΕΗ στη Φλώρινα από την Προμηθέας Γκας του Κοπελούζου, το ελληνικό παράρτημα της ρώσικης Gazprom, αποσκοπούσε στην τρομοκράτηση της φιλοευρωπαϊάς και αναπτυξιακής Β. Παπανδρέου και δεν χτυπούσε το ρώσικο μονοπώλιο. Η εξέλιξη της υπόθεσης αυτής δικαίωσε την τοποθέτησή μας. Η προκαταρκτική έρευνα που ξεκίνησε για να διαπιστωθεί αν πράγματι το τίμημα ήταν πολύ υψηλό και αν το τελικό κόστος της παραγωγής της κιλοβατώρας θα ζημιώνει τη ΔΕΗ έχει παγώσει και η υπόθεση έχει μπει ουσιαστικά στο αρχείο. Όλοι πλέον έχουν "ξεχάσει" αυτή την οδυνηρή υπόθεση. Η Β. Παπανδρέου "αθωώθηκε" για το σκάνδαλο της Φλώρινας από τη στιγμή που αποκατάστησε τις σχέσεις της με

τον Λαλιώτη και ένωσε τις δυνάμεις της μαζί του σε μια τρικόκα μαζί με τον Τσοχατζόπουλο. Αρχισε να χτυπάει τον Παπαντωνίου και την οικονομική του πολιτική. Δήλωσε ότι δεν θα προχωρήσει το σχέδιο του υποθαλάσσιου αγωγού με την Ιταλία που ήταν εδώ και πολύ καιρό στις προθέσεις της ελληνικής κυβέρνησης. Σταμάτησε επίσης την κατασκευή της λιθωθρακτικής μονάδας στο Αλιβέρι. Συμμορφώθηκε και όλα συνέχισαν να κυλούν ομαλά, η Ρωσία συνέχισε να απομυζά τη χώρα μας μέσα από τις δουλικές συμβατικές υποχρεώσεις που έχει αναλάβει, η κατασκευή της μονάδας στη Φλώρινα πήρε το δρόμο της. Συνέχισαν μεμονωμένα να αντιδρούν, μόνο όσοι είχαν εκφράσει τότε πραγματική αντίθεση και δεν είχαν παίξει πολιτικό παιχνί-

δι. Ένας από αυτούς ήταν και ο βοηθός γενικού διευθυντή Μεταφοράς της ΔΕΗ, Ραφαήλ Μαϊόπουλος, ο οποίος υπέβαλε την παραίτηση του ακριβώς επειδή έβλεπε ότι δεν υπήρχε πολιτική ανεξάρτησης και ανάπτυξης.

Όμως η Β. Παπανδρέου δεν είχε σταθερά πολιτικά μέτωπα. Έτσι, αιφνιδιαστικά σε ανύποπτο χρόνο προώθησε την κατασκευή του υποθαλάσσιου αγωγού που θα συνδέει Ελλάδα και Ιταλία. Σε δηλώσεις του ο Σημίτης είπε ότι "με την υπογραφή της συμφωνίας η Ελλάδα γίνεται κόμβος στα δίκτυα φυσικού αερίου, γιατί θα συνδέει τη δυτική Ευρώπη με τα Βαλκάνια, ενώ υπάρχει προοπτική διασύνδεσης με την Τουρκία και τις χώρες της κεντρικής Ασίας". Υπάρχει προοπτική σύνδεσης με το

διευρωπαϊκό δίκτυο και θα ζητηθεί χρηματοδότηση από την Ευρωπαϊκή Ένωση. Πρόκειται πραγματικά για μια πολύ θετική εξέλιξη.

Βέβαια πρέπει να είμαστε επιφυλακτικοί όσο δεν είναι σαφές γιατί έγινε αυτή η θετική στροφή της Β. Παπανδρέου και του Σημίτη. Είναι πάντως σίγουρο ότι η Ευρωπαϊκή Ένωση πίεζε εδώ και καιρό να γίνει αυτός ο αγωγός για να μην υπάρχει πλήρης εξάρτηση της Ελλάδας και της Ν. Α. Ευρώπης από το ρώσικο φυσικό αέριο. Δεν αποκλείεται λοιπόν, η υπογραφή να μη σημαίνει κατασκευή, ιδιαίτερα από την ώρα που οι φιλορώσοι σαμποταριστές Λαλιώτης-ΣΥΝ-ψευτοΚΚΕ και Σία θα ψάξουν χίλιους τρόπους να την εμποδίσουν ως το μακρινό 2002.

Το σοσιαλφασιστικό μπλοκ ήδη άλλωστε έχει εκφράσει τις αντιρρήσεις του για τη "σκοπιμότητα" ενός τέτοιου "δαπανηρού έργου". Εμείς υποστηρίζουμε την ανεξάρτηση από τη Ρωσία με κάθε κόστος.

Η ΜΕΤΕΞΕΛΙΞΗ ΤΟΥ ΡΩΣΙΚΟΥ ΓΡΑΦΕΙΟΚΡΑΤΙΚΟΥ ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΜΟΥ ΚΑΙ ΟΙ ΨΕΥΤΟΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΕΣ

Οι υπερασπιστές του σοσιαλισμού από τη Ρωσία ως τα πέρατα της γης κάνουν τώρα μεγάλο θόρυβο για τη ρώσικη χρεωκοπία. Κεραυνοβολούν λοιπόν τον καπιταλισμό και το νεοφιλελευθερισμό για την καταστροφή που δόθηκε προκάλεσαν στην κάποτε “σοσιαλιστική” τους μπρεζνιεφική Ρωσία. Η Παπαρήγα έφτασε να μιλήσει ακόμα και για “νέα σοσιαλιστική επανάσταση”.

Το επιχείρημά τους είναι το εξής: Ο Ρώσικος λαός είναι τώρα σε πολύ χειρότερη κατάσταση από όσο ήταν στην εποχή Μπρέζνιεφ. Άρα ο καπιταλισμός είναι χειρότερος από το σοσιαλισμό.

Αυτό το επιχείρημα έχει προφανώς αρκετή πέραση και μέσα στην ίδια την εξαθλιωμένη μεγάλη μάζα του ρώσικου λαού, έτσι ώστε να δυναμώνει διαρκώς το πολιτικό ρεύμα των ψευτοκομμουνιστών του Ζιουγκάνοφ.

Οι πιο μαρξίζοντες σοσιαλφασίστες, δηλαδή οι τροτσκιστές, οι μ-λ τροτσκιστές και άλλοι “επαναστάτες” δεν εκφράζουν με τόσο απλοϊκό τρόπο τον παραπάνω ισχυρισμό γιατί ξέρουν ότι το καθεστώς της μπρεζνιεφικής εποχής δεν μπορεί στα σοβαρά να υποστηριχθεί σαν σοσιαλιστικό. Λένε λοιπόν στο βάθος το ίδιο πράγμα αλλά με άλλο τρόπο. Λένε δηλαδή ότι ο γραφειοκρατικός σοσιαλισμός, ή μισο-σοσιαλισμός, ή ρεβιζιονισμός, ή έστω ο κρατικός καπιταλισμός της εποχής Μπρέζνιεφ ήταν οπωσδήποτε καλύτερος από το “φιλελεύθερο” σημερινό ρώσικο καπιταλισμό.

Αυτές είναι αποχρώσεις της ίδιας γραμμής: της γραμμής εκείνης που στην πολιτική και την οικονομία υποστηρίζει τα κυρίαρχα τμήματα του σημερινού και του χθεσινού ρώσικου γραφειοκρατικού μονοπωλιακού καπιταλισμού και μάλιστα τα υποστηρίζει ενάντια στην δύση και το δυτικό καπιταλισμό. Αυτή είναι η γραμμή του ρώσικου σοσιαλμπερλιαρισμού που δυναμώνει συνεχώς από την εποχή Μπρέζνιεφ ως τα σήμερα. Αυτή θεωρεί τον δυτικό καπιταλισμό το βασικό υπεύθυνο για την σημερινή εξαθλίωση του ρώσικου λαού και προετοιμάζει αυτόν τον τελευταίο για πόλεμο εκδίκησης ενάντια στη Δύση με σημαία το νέο ρώσικο πατριωτισμό που είναι είτε κόκκινου, είτε τσαρικού-ορθόδοξου, είτε και ναζιστικού εθνορατσιστικού τύπου.

Τα πραγματικά γεγονότα της ρώσικης οικονομικής και πολιτικής ζωής με τίποτα δεν επιβεβαιώνουν αυτούς τους ισχυρισμούς. Αντίθετα τους διαψεύδουν παταγωδώς και αποκαλύπτουν μια πελώρια απάτη με εγκληματικούς στόχους.

Ανάμεσα στην μπρεζνιεφική δήθεν σοσιαλιστική ή μισοσοσιαλιστική εποχή και τη σημερινή δεν υπάρχει καμιά αλλαγή πολιτικοκοινωνικού καθεστώτος, δηλαδή καμιά δραματική αλλαγή ταξικής κυριαρχίας, καμιά δραματική αλλαγή στις παραγωγικές σχέσεις και στις σχέσεις ιδιοκτησίας. Εκείνο που έχει συμβεί βασικά είναι μια διαδικασία συγκεντροποίησης του κεφαλαίου μέσα στην ρώσικη γραφειοκρατική μεγαλοαστική τάξη. Αυτή η συγκεντροποίηση έχει γίνει όχι μέσα από κύρια οικονομικές διαδικασίες στα

πλαίσια μιας καπιταλιστικής αγοράς, αλλά μέσα από κύρια πολιτικές διαδικασίες, διαδικασίες καθαρής αρπαγής και πολιτικής βίας, διαδικασίες κοντολογής ανατολικού σοσιαλφασιστικού τύπου. Ο οικονομικός νεοφιλελευθερισμός του δυτικού καπιταλισμού είναι το πιο ξένο πράγμα σε αυτούς τους βίαιους μετασχηματισμούς στην κορυφή του ρώσικου κεφαλαίου οι οποίοι ξεκίνησαν από την εποχή Γκορμπατσόφ. Σε αυτούς τους μετασχηματισμούς το δυτικό κεφάλαιο και οι νεοφιλελεύθερες θεωρίες του απλά χρησιμοποιήθηκαν σε πρώτη φάση για την οικονομική και πολιτική ισχυροποίηση των πιο αρπακτικών τμημάτων της ρώσικης γραφειοκρατικής μονοπωλιακής αστικής τάξης και σε δεύτερη φάση σαν άλλοθι για την επίθεση τους ενάντια στη Δύση και βασικά ενάντια στην Ευρώπη.

Τι σχέση έχει ο οικονομικός νεοφιλελευθερισμός, που στη Δύση είναι η επίθεση καθαρής του σύγχρονου καπιταλιστικού μονοπωλίου ενάντια στη νέα μεταπολεμική κρατική και συνδικαλιστική γραφειοκρατία που έτρωγε τις σάρκες του, τι σχέση έχει με την επίθεση που έκανε στη Ρωσία η ανώτατη σοβιετική μεγαλο-αστική γραφειοκρατία της μετασταλινικής περιόδου για να βάλει στο χέρι όλο τον πλούτο όλων των χωρών που αποτελούσαν τη λεγόμενη Σοβιετική Ένωση; Πρόκειται για την αντίστροφη ακριβώς διαδικασία, που μόνο οι ηλίθιοι και τυφλοί αντικομμουνιστές δυτικοί φιλελεύθεροι πέρασαν για ανάλογη με τη δικιά τους.

Στη Δύση το πιο σύγχρονο μονοπώλιο μοιραζόταν με τις ιδιωτικοποιήσεις τον δικό του εθνι-

κό και κρατικό καπιταλιστικό τομέα της οικονομίας και τον ενσωμάτωνε στις δικές του παραγωγικές μεθόδους για να τον καθαρήσει από τη γραφειοκρατική του σκουριά. Ευρύτερος στόχος του ήταν να τον κάνει πιο φτηνό ώστε να ρίξει τα κόστη του στα πλαίσια του παγκόσμιου ανταγωνισμού. Ταυτόχρονα με αυτή τη διαδικασία το δυτικό μονοπώλιο διαχειριζόταν με πιο άμεσο τρόπο το κράτος όλης της αστικής τάξης και την ταξική σύγκρουση την ίδια.

Στην περίπτωση της ρώσικης (αλλά και της κινέζικης) νέας μεγαλοαστικής γραφειοκρατίας το προτσές ήταν αντίστροφο. Εδώ τα πιο ισχυρά και τα πιο διεφθαρμένα τμήματα της ψευτοκομμουνιστικής γραφειοκρατίας που κυριαρχούσαν πολιτικά και έλεγχαν τους γίγαντες της ενέργειας και της στρατιωτικής βιομηχανίας, και που ετοίμαζαν έναν παγκόσμιο πόλεμο, πήραν στα χέρια τους όλη τη βασική κρατική ιδιοκτησία όχι μόνο του ρώσικου, αλλά και του σοβιετικού κράτους. Και δεν την πήραν μέσα από τις διαδικασίες της σχετικής διαφάνειας της αγοράς και του οικονομικού ανταγωνισμού, όπως έκανε το δυτικό μονοπώλιο, αλλά μέσα από διαδικασίες πολιτικής βίας, μέσα από τις διαδικασίες που τους επέτρεπε το πολιτικό μονοπώλιο που διέθεταν. Στη Δύση η οικονομία καθόριζε τους όρους της διανομής του κρατικού τομέα της οικονομίας, εδώ στην Ανατολή η πολιτική αντίστροφα καθόριζε την οικονομική κατανομή.

Όταν για παράδειγμα οι αγγλικές εταιρείες μοιράζονταν την εποχή του Θατσερισμού τους αγγλικούς σιδηρόδρομους που ως τότε ανήκαν στο κράτος, το έκαναν με διαφανείς και καθαρούς όρους του οικονομικού ανταγωνισμού, και της πιο σύγχρονης παραγωγής, υποχρεώνονταν δηλαδή να υποταχθούν και για την αγορά και για τη λειτουργία των σιδηροδρόμων στους όρους του ανοιχτού οικονομικού ανταγωνισμού οπότε και της πιο σύγχρονης παραγωγής. Όταν αντίθετα οι ρώσικες στενές γραφειοκρατικές κλίκες των απάρτατνικ μοιράστηκαν το πετρέλαιο και το φυσικό αέριο που ως τότε ανήκαν στο κράτος το έκαναν καθαρά στη βάση της πολιτικής ισχύος, δηλαδή του “μονοπωλίου της βίας” που διέθεταν στα πλαίσια του παλιού γραφειοκρατικού μηχανισμού, διατηρώντας τις χειρότερες πλευρές αυτού του μηχανισμού. Έτσι η σοβιετική κρα-

τική παραγωγική μηχανή, δηλαδή η συλλογική ιδιοκτησία της γραφειοκρατικής αστικής τάξης όλων των χωρών που αποτελούσαν την ΕΣΣΔ, πέρασε στα χέρια του πιο ισχυρού μειοψηφικού τμήματος, της πιο ισχυρής χώρας της ΕΣΣΔ, που ήταν η Ρωσία. Αυτό είναι το νόημα της περεστρόϊκας του Γκορμπατσόφ και κυρίως της μεταρρύθμισης του Γιέλτσιν.

Η καπιταλιστική Δύση ξετρελάθηκε μ’ αυτούς τους δύο επειδή διέλυσαν και -σε ένα βαθμό πραγματικά διέλυσαν- τη συλλογική γραφειοκρατική ιδιοκτησία και έφεραν ατομικούς καπιταλιστές σαν ιδιοκτήτες ενός τμήματος του κρατικού πλούτου, κυρίως της ενέργειας, της καταναλωτικής βιομηχανίας και των τραπεζών. Τη συλλογική γραφειοκρατική ιδιοκτησία οι δυτικοί αστοί, όπως και οι σοσιαλφασίστες αστοί, την ονομάζουν σοσιαλισμό. Καπιταλισμό αντίθετα εννοούν μόνο τις ατομικές ή έστω μετοχικές μορφές του κεφαλαίου. Μόλις είδαν αυτές τις μορφές ιδιοκτησίας και δίπλα σ’ αυτές μια σχετικά ελεύθερη αγορά αισθάνθηκαν μια τεράστια ανακούφιση και είπαν πως ο σοσιαλισμός πέθανε. Αμέσως μετά άνοιξαν τα πούγκια τους και έδωσαν 140 δις δολάρια στη Ρωσία, για να βοηθήσουν να μην ξανάρθει ο “σοσιαλισμός” και οι “κομμουνιστές” του Ζιουγκάνοφ που καιροφυλακτούσαν για μια ρεβάνς.

Όχι μόνο λοιπόν δεν ενδιαφέρθηκαν καθόλου για τον αρπακτικό - γραφειοκρατικό τρόπο που έγινε αυτή η συγκέντρωση ιδιοκτησίας, αλλά την υιοθέτησαν σαν τη μοναδική μέθοδο δημιουργίας μιας νέας ιδιωτικής, οπότε και δυτικόφιλης, όπως πίστεψαν αστικής τάξης. Θυμούνται τις δικές τους παλιές αρπαγές στην εποχή της πρωταρχικής βιομηχανικής συσσώρευσης και ύστερα την ιμπεριαλιστική αρπαγή που συνεχίζουν ως τα σήμερα στον τρίτο κόσμο, και δε βρήκαν τίποτα κακό σ’ αυτό που έγινε στη Ρωσία ανάμεσα στα 1992 και 1994.

Το ότι έκαναν τις ελπίδες τους πραγματικότητα φανερώνεται ωστόσο κυρίως στο ότι δεν πρόσεξαν που το πιο καίριο κομμάτι της ρώσικης οικονομίας δηλαδή η τρομακτική και υπερσύγχρονη στρατιωτική βιομηχανία και η βιομηχανία του διαστήματος, έμεινε στα χέρια της παλιού τύπου γραφειοκρατίας, δηλαδή στα χέρια της συλλογικής ιδιοκτησίας της ρώσικης μεγαλοαστικής τάξης. Οι σοσιαλφασίστες ονομάζουν αυτόν τον το-

μέα της οικονομίας “νησίδες σοσιαλισμού” μέσα στο ρώσικο καπιταλισμό.

Ασφαλώς δεν πρόκειται για νησίδες. Η στρατιωτική βιομηχανία είναι η καρδιά, η ατμομηχανή και το πνεύμα της ρώσικης οικονομίας, και της μπρεζνιεφικής, και της νέας εποχής. Η στρατιωτική βιομηχανία είναι η ψυχή του ρώσικου σοσιαλμπερλιαρισμού και το απόλυτο μέσο για την επίτευξη του στρατηγικού του στόχου που είναι η κατάκτηση της παγκόσμιας ηγεμονίας μέσα από έναν πόλεμο ενάντια στη δυτική Ευρώπη. Νησίδες είναι όλα τα άλλα, ακόμα και η βιομηχανία της ενέργειας. Το βαθύ στη νεοτσαρική Ρωσία είναι ο πόλεμος. Στην παραγωγή μεταφρασμένα αυτά σημαίνουν χάλυβας και υψηλή στρατιωτική τεχνολογία.

Αυτή η πραγματικότητα μεταφράζεται στο πολιτικό επίπεδο με την κυριαρχία στη Δούμα των “κομμουνιστών”. Ποιοι είναι οι “κομμουνιστές”; Μα είναι οι απάρτατνικ του στρατιωτικο-βιομηχανικού συμπλέγματος και οι άνθρωποι της διοίκησης. Είναι αυτοί που διαθέτουν μια πελώρια και συμπαγή κοινωνική βάση στους εργαζόμενους, ειδικά τους πιο ειδικευμένους αυτής της βιομηχανίας. Αυτοί διαθέτουν τα πιο πολλά σχετικά πλεονεκτήματα μέσα σε όλο το ρώσικο λαό. Έχουν σχετικά πιο εξασφαλισμένο μισθό, από κάθε άλλο άνθρωπο του λαού μέσα στην κρίση, έχουν σύνταξη, περίθαλψη και διευκολύνσεις κάθε είδους σε μια στιγμή που ο ρώσικος λαός δοκιμάζει την αληθινή πείνα. Αυτή η βάση ζητάει την επιστροφή στο μπρεζνιεφισμό και είναι αυτή που έχει μετατρέψει σε απαίσιες καρικατούρες τις φωτογραφίες του Λένιν και κυρίως, του Στάλιν. Είναι οι άνθρωποι των δικών μας ΔΕΚΟ. Είναι στο “κάτω” τμήμα τους, στην πλατιά μάζα τους δηλαδή μέρος του λαού, αλλά έχουν πια υλικούς όρους και πολιτικούς δεσμούς ζωής με τη σοσιαλ-φασιστική γραφειοκρατία.

Όμως ο σκληρός πυρήνας του σοσιαλφασισμού, το πλατύ στελεχικό δυναμικό, είναι η γραφειοκρατική διοικητική υπαλληλία, ιδιαίτερα στην περιφέρεια. Σύμφωνα με τη Μόντ της 8 Σεπτεμβρίου σε ένα πρόσφατο άρθρο ερευνητών του CNRS “οι Διοικήσεις - Κράτος, περιοχές... - συνεχίζουν να δίνουν στους υπαλλήλους μια “υπέρογκη και συχνά ανεξέλεγκτη εξουσία” που τους επιτρέπει να διατηρούν

την στρατηγική τους θέση σε ένα διαρκώς μετατρέπόμενο περιβάλλον". Ακόμα και οι μαφίες, με την έννοια των γνήσιων εγκληματικών οργανώσεων δεν έχουν ακόμα βάλει σε κίνδυνο το γραφειοκρατικό σύστημα που κληροδότησε ο μπρεζνιεφισμός. Αντίθετα έμαθαν να το χρησιμοποιούν, τόσο καλά που η διοίκηση έγινε ένας παράγοντας θεσμικής διαφθοράς... Η γραφειοκρατία συνεισφέρει στη δημιουργία "μιας οικονομίας της σκιάς". Αυτή φροντίζει για τη μειωμένη δήλωση εισοδημάτων και μείωση της δηλωμένης παραγωγής, αυτή μεσολαβεί για τις πληρωμές σε είδος... Η εξουσία των δικτύων και των διαπροσωπικών υπηρεσιών ευημερεί όπως στη σοβιετική εποχή ενισχυμένη από την αλληλοσύνδεση ανάμεσα στις πολιτικές και τις οικονομικές ελίτ... Σήμερα αυτή η αλληλοδιείσδυση του διοικητικού και του οικονομικού (παράγοντα) γίνεται προφανώς προς όφελος των νέων βαρόνων του χρηματιστικού κεφαλαίου και της βιομηχανίας".

Αυτή η αλληλοδιείσδυση του πολιτικού και του οικονομικού είναι τέτοια ώστε να κυριαρχεί το πρώτο. Στο φασισμό και στον πόλεμο η πολιτική κυριαρχεί πάνω στην οικονομία. Η λεγόμενη ελευθερία της αγοράς, όση υπάρχει στη Ρωσία, ήταν κάτω από την κηδεμονία της κτηνώδους και διεφθαρμένης μονοπωλιακής πολιτικής εξουσίας του μπρεζνιεφισμού. Η περίφημη νέα ολιγαρχία δεν έχει τίποτα το δυτικό, είναι παιδί και σύμμαχος της παντοδύναμης μπρεζνιεφικής νομενκλατούρας, δηλαδή των "κομμουνιστών".

Είναι χαρακτηριστικό ότι σ' αυτές τις μέρες της υποτιθέμενης πολιτικής κρίσης στη Ρωσία, οι "κομμουνιστές" στη Δούμα υποστήριξαν σαν πρωθυπουργό ανάμεσα στους άλλους το μεγαλύτερο νέο βαρόνο της Ρωσίας, τον σημερινό δήμαρχο της Μόσχας, Λουσκόφ που είναι σχεδόν ιδιοκτήτης όλης της πόλης.

Τελικά έγινε πρωθυπουργός το παλιό ηγετικό στέλεχος της KGB από την εποχή του Αντρέοφ, ο Σ. Πριμακόφ.

Ο Πριμακόφ είναι ο άνθρωπος που καθοδηγεί ανοιχτά τη ρώσικη διπλωματία στη σημερινή εποχή της έναρξης της στρατηγικής επίθεσης στη Δύση. Ο μελιστάλαχτος Κοζίρεφ έκφραζε την εποχή της φαινομενικής αναδίπλωσης του ρώσικου σοσιαλμπεριαλισμού. Την εποχή δηλαδή εκείνη στη διάρκεια της οποίας η Δύση έπρεπε να χειροκροτεί την καταβρόχθιση όλου του πυρηνικού οπλοστάσιου της ΕΣΣΔ από τη Ρωσία. Αυτή ήταν η εποχή των ψευτοφιλελευθέρων. Τώρα ο σοσιαλμπεριαλισμός, δηλαδή ο πόλεμος, δηλαδή οι "κομμουνιστές", ήρθε η ώρα να ξανάρθουν στο τιμόνι της χώρας μαζί με τους κατάλληλους συμμάχους τους, τους

νεοναζιστές "πατριώτες" του Ζιρινόφσκι, τους πανσλαβιστές και τους ορθοδοξοφασιστές.

Ασφαλώς θα πρέπει να συνεχιστεί ο καθησυχασμός των δυτικών. Ο Ζιουγκάνοφ δεν θα αφήσει να έρθει στην εξουσία. Τώρα όμως πρέπει να είναι απλά μια "ισχυρή συνιστώσα" της εξουσίας σε δεύτερη γραμμή σε συμμαχία με τους φιλελεύθερους που θα καθησυχάζουν τη Δύση στο οικονομικό επίπεδο. Αν αυτή τη στιγμή οι σοσιαλφασιστές γίνονται απειλητικοί είναι για να υποχρεώσουν τους δυτικούς να συνεχίσουν το δανεισμό. Αν καθαίρεσαν τον Τσερνομύρντιν είναι γιατί οι δυτικοί δεν έδωσαν δάνεια για να τον κρατήσουν στην εξουσία. Τώρα οι απειλές για πραξικόπημα, κομμουνιστική επανάσταση κλπ θα ενταθούν ώσπου να έρθει μια ισχυρή δόση μερικών δεκάδων δισεκατομμυρίων δολαρίων.

Αυτά τα δις είναι απαραίτητα στους σοσιαλφασιστές για να εκσυγχρονίσουν το στρατό τους. Βέβαια οι ληστές που διοικούν τη χώρα αφαιμάζουν κατά πρωτοφανή τρόπο το λαό και τον οδηγούν στην τέλεια εξαθλίωση. Πολλοί ρωτάνε : μα αφού ο λαός πεινάει πώς οι Ρώσοι ηγέτες θα κάνουν πόλεμο; Η απάντηση είναι ότι όταν ο λαός πεινάει είναι πιο έτοιμος να κάνει πόλεμο με μια προϋπόθεση: ότι θα βλέπει σαν εχθρό αυτόν που του υποδεικνύουν οι εκμεταλλευτές του. Και ποιόν δείχνουν τώρα οι εκμεταλλευτές του σαν υπεύθυνο της πείνας του; Μα τη Δύση. Του λένε ότι οι δυτικοί νεοφιλελεύθεροι εξάρτησαν και αφαιμάξαν τη Ρωσία ανεβάζοντας στην εξουσία τους ανθρώπους τους Γιέλτσιν και Γκορμπατσόφ. Να τι λέει το τελευταίο συνέδριο του ψευτοκομμουνιστικού κόμματος του Ζιουγκάνοφ (Κ.Κ της Ρώσικης Ομοσπονδίας): "...Δικαιολογούνται όλες οι μορφές αγώνα, μέχρι την εξέγερση ενάντια σε ένα αποικιακό καθεστώς στην υπηρεσία της Δύσης που κάνει γενοκτονία σε βάρος του ρώσικου λαού..."

Η "Δύση που κάνει γενοκτονία σε βάρος του ρώσικου λαού". Αυτή είναι η πλατφόρμα του πολέμου. Οι σοσιαλφασιστές ψευτοκομμουνιστές και οι βαρόνοι τους ενώ κάνουν οι ίδιοι γενοκτονία σε βάρος του ρώσικου λαού, ενοχοποιούν άλλους γι' αυτό.

Πραγματικά οι δυτικοί αστοί είναι ένοχοι. Είναι όμως ένοχοι γιατί έδωσαν λεφτά σε μια φασιστική εξουσία ληστών όπως η κλίκα του Μπρέζνιεφ.

Είναι ένοχοι γιατί έδωσαν λεφτά και πολιτική υποστήριξη στους δυνάστες όλης της Ανατολικής Ευρώπης και της κεντρικής Ασίας, στους σφαγείς του Αφγανιστάν και - ακόμα πιο εγκληματικό - στους σφαγείς της Τσετσενίας και τους υπερασπιστές των Σέρβων γενοκτόνων στη Βοσνία.

Είναι ένοχοι επειδή το μίσος

τους στον κομμουνισμό τους έκανε ολότελα ανίκανους να ξεχωρίσουν τη διαφορά ανάμεσα στο επαναστατικό προλεταριάτο της λενινιστικής και σταλινικής περιόδου και τους χιτλερικούς σφετεριστές και αντιστροφείς αυτής της εξουσίας. Είναι ένοχοι, κοντολογίς, επειδή τους ενώνει κάτι βαθύ με τους νέους τσάρους του Κρεμλίνου. Είναι και οι δύο μονοπωλιστές αστοί.

Είναι ιμπεριαλιστές.

Όμως ο φασισμός και ο χιτλερικός είναι στην πλευρά της Ρωσίας. Και ο φασισμός λέει τα πιο τερατώδη ψέματα. Το δυτικό μονοπώλιο δεν έχει καταφέρει καθόλου να εκμεταλλευτεί τη Ρωσία. Οι δυτικές επενδύσεις στη Ρωσία είναι ελάχιστες, ενώ ο δανεισμός, όπως είπαμε, καταβροχθίστηκε από τη νέα και την παλιά ρώσικη ολιγαρχία. Το ζήτημα είναι να απαιτήσουν οι λαοί της Δύσης και να πιέσουν τις κυβερνήσεις τους να μη δώσουν ούτε μια δραχμή ακόμα στους νέους Τσάρους. Ιδιαίτερα οι προοδευτικοί και δημοκρατικοί άνθρωποι πρέπει να απαιτήσουν προετοιμασία και άμυνα απέναντι σ' αυτά τα τέρατα και να καταγγείλουν με όλη τους τη δύναμη το "φαιοκόκκινο" νεοναζιστικό μέτωπο που γιγαντώνεται μέρα με τη μέρα στη Ρωσία και σε όλο τον κόσμο. Αυτός είναι ο κύριος αληθινός εχθρός της δημοκρατίας και της ειρήνης σήμερα. Ο ρόλος των αληθινών κομμουνιστών είναι να αφαιρέσουν κάθε ίχνος σοσιαλισμού και κομμουνισμού από αυτή την πανούκλα. Στη Ρωσία από την εποχή του Χρυστόφ και του Μπρέζνιεφ ως τα σήμερα δεν υπάρχει ίχνος κομμουνισμού και σοσιαλισμού. Αντίθετα ότι εμφανίζεται σαν κομμουνισμός είναι ο χειρότερος φασισμός. Είναι ο εθνικοκομμουνισμός η νέα πιο "επαναστατική" μεταμόρφωση του εθνικοσοσιαλισμού. Απέναντι σ' αυτόν ο δυτικός νεοφιλελευθερισμός είναι ότι ήταν η Αγγλία και η Αμερική το 1940 απέναντι στη χιτλερική επέλαση.

Το νέο δημοκρατικό και διεθνιστικό προλεταριάτο πρέπει να συμμαχήσει με όσες αντιστάσεις υπάρχουν από τον δυτικό αστικοδημοκρατισμό ενάντια στους Τσάρους του Κρεμλίνου. Όμως η κύρια αντίσταση στους νέους τσάρους θα είναι οι λαοί του Τρίτου Κόσμου και πιο πολύ οι λαοί αυτού που οι νεοί τσάροι ονομάζουν "εγγύς εξωτερικό". Πρόκειται για τους λαούς των χωρών της πρώην ΕΣΣΔ, της Ανατολικής Ευρώπης και των Βαλκανίων. Αυτοί οι λαοί θα σηκώσουν στις πλάτες τους, το καθήκον της πρώτης σύγκρουσης και αποκάλυψης των νέων τσάρων.

Οι Τσετσένοι άμεσα και οι Βόσνιοι έμμεσα, ήδη ξεκίνησαν αυτή τη δουλειά.

ΣΗΚΩΝΟΥΝ ΚΕΦΑΛΙ ΟΙ ΝΑΖΙΣΤΕΣ

Το ΝΑΡ συνεχίζει να καλύπτει τη "Χρυσή Αυγή"

Κάτω από τη γενική πολιτική σιωπή και κάλυψη δόλων των κοινοβουλευτικών κομμάτων και του μικροαστικού εξωκοινοβουλευτικού συρφετού, οι ναζιστές της "Χρυσής Αυγής", αρχίζουν σιγά-σιγά να κάνουν ξανά την εμφάνισή τους. Έτσι, η *Ελευθέρη Ώρα της Κυριακής (30.8.98)* του φασίστα Μιχαλόπουλου, φιλοξενεί άρθρο του ναζιστή Ν. Γ. Μιχαλολιάκου, με τίτλο: **"Η πολύπλευρη τρομοκρατία των λεγόμενων προοδευτικών"**.

Εκεί γράφει: *"Χαρακτηριστικό παράδειγμα για όλα όσα αναφέρω είναι ένα επεισόδιο που έγινε στα μέσα Ιουνίου έξω από τα δικαστήρια της Σχολής Ευελπίδων. Συγκεκριμένα, κάποιοι έσπευσαν με αφορμή τον τραυματισμό ενός αριστερού φοιτητή να βαπτίσουν τους ένοχους "Χρυσουγίτες". Μάλιστα, πολύ σύντομα έστησαν μηχανισμούς αναγνώρισης και βάπτισαν ένοχο έναν εξαιρετικό αγωνιστή της Εθνικής Ιδέας. Αξίζει να σημειωθεί η συμπεριφορά των λεγόμενων "δεξιών" δημοσιογράφων και εφημερίδων, που όχι μόνο εισώπησαν απέναντι σε αυτή την κακοστημένη απάτη, αλλά και υπερθεμάτισαν μαζί με το αριστερό αληταριό στο αντιεθνικιστικό παραλήρημα. Σκέπτεσθε τι θα γινόταν εάν αυτός ο οποίος κατηγορείται ήταν αριστερός; Πόσοι βουλευτές θα ήταν στο πλευρό του και πόσες επιτροπές συμπαραστάσεως θα είχαν συστηθεί;"*

Οι δολοφόνοι ναζιστές παριστάνουν τα θύματα, αρνούνται την ευθύνη της επίθεσης στον Κουσουρή, και ο αρχηγός της "χρυσής Αυγής" καλύπτει απόλυτα τον καταζητούμενο εγκληματία Ανδρουτσόπουλο. Όμως, η θεωρία της "σκευωρίας" που προσπαθεί να χτίσει ο Μιχαλολιάκος καταρρέει μπροστά στην πραγματικότητα. Γιατί άραγε αυτός ο "εξαιρετικός αγωνιστής της Εθνικής Ιδέας" κρύβεται σαν ένας κοινός εγκληματίας, και δεν εμφανίζεται για να καταρρίψει τη λεγόμενη σκευωρία; Γιατί η ηγεσία της ναζιστικής συμμορίας έκλεισε τα γραφεία της, σταμάτησε την έκδοση της εφημερίδας της, και πέρασε στην παρανομία; Ένα κόμμα που υπηρετεί "το λαό και την πατρίδα", είναι υποχρεωμένο να βγει στο φως της ημέρας και να αποκαλύψει, να τσακίσει τη "σκευωρία του συστήματος" ενάντια του. Όχι να κρύβεται στους υπονόμους και το σκοτάδι σαν τις κατσαρίδες και τα ποντίκια.

Τέτοια μπορεί να είναι μόνο η στάση των ενόχων και θρασυδελών ναζιστών που η θέση τους βρίσκεται **μόνο στη φυλακή και την παρανομία**. Αλλά για να γίνει αυτό, χρειάζεται να σταθεί απέναντί τους ένα αληθινά δημοκρατικό λαϊκό κίνημα. Τέτοιο δηλαδή, που δεν είναι το ΝΑΡ (στο οποίο ανήκουν πολιτικά τα θύματα των ναζιστών). Το μικροαστικό υπερδεξιό αντικαπιταλιστικό ΝΑΡ, μετά το χτύπημα έπνιξε αμέσως το ζήτημα της "Χρυσής Αυγής" για να συγκεντρώσει τα πυρά του στη "χούντα του εκσυγχρονισμού". Μόνο μετά το σκάνδαλο που ξέσπασε από αυτή του την τακτική, τα μέλη του αναγνώρισαν τον Ανδρουτσόπουλο στις 21 του Ιούνη (αφού πρώτα αυτός είχε αναγνωριστεί από άλλους μάρτυρες στις 19 του Ιούνη), και υπέβαλε μήνυση για φυσική αυτοουργία. Την ηθική αυτοουργία το ΝΑΡ τη χρέωσε στον Ρωμαιο, τον Σημίτη και τελευταία τη "Χρυσή Αυγή". Ας υποθέσουμε προσωρινά ότι το ΝΑΡ έχει δίκιο. Το ερώτημα που μπαίνει είναι γιατί δε μηνύει για ηθική αυτοουργία την ηγεσία της "Χρυσής Αυγής" και τον Μιχαλολιάκο για να ξεσκεπάσει σε μια δίκη, αυτό ακριβώς που ισχυρίζεται, ότι οι "ναζιστές είναι παρακράτος του εκσυγχρονισμού; Με δυο λόγια, ο υπαρχηγός της "Χρυσής Αυγής" δεν μπορεί να είναι καταζητούμενος και το κόμμα του, που καλύπτει την εξαφάνιση και τον εξαφανισμένο να είναι νόμιμο και απαλλαγμένο από κάθε κατηγορία σε σχέση με το έγκλημα του "εξαιρετικού αγωνιστή του".

Το ΝΑΡ αποφεύγει τη δημόσια αντιπαράθεση σε μία δικαστική διαδικασία γιατί θα οδηγούσε στην αποκάλυψη της κοινής πολιτικής γραμμής που έχει με τη "Χρυσή Αυγή", δηλαδή τον αντιευρωπαϊσμό, τον αντιαμερικανισμό, τον μικροαστικό αντικαπιταλισμό και την υπεράσπιση όλων των λεγόμενων ταξικών κινήματων. Σε μια τέτοια δίκη οι θύτες και τα θύματα θα έβρισκαν σχεδόν απόλυτη πολιτική συμφωνία.

ΤΟ ΜΕΓΑΛΟ ΕΓΓΛΗΜΑ ΣΤΗ ΔΥΤΙΚΗ ΘΡΑΚΗ

του Ιμπράμ Ονσούνου (Αναδημοσίευση από τη Νέα Ζόρα)

Παρουσιάζουμε σ' αυτό το φύλλο της Ν. Ανατολής ένα πολύ σημαντικό άρθρο του Ιμπράμ Ονσούνου που πρωτοδημοσιεύτηκε στο περιοδικό ΔΕΛΤΙΟ ΘΥΕΛΛΗΣ το 1997 και αναδημοσιεύτηκε πρόσφατα στη Νέα Ζόρα, από όπου το πήραμε.

Ο Ι. Ονσούνου είναι ένα ηγετικό στέλεχος της τούρκικης μειονότητας συνεπής δημοκράτης και φίλος της ειρήνης ανάμεσα στις δύο χώρες, για χρόνια έχει παλέψει με τόλμη για τα δικαιώματα της τούρκικης μειονότητας δίχως παράλληλα ποτέ να έχει συμβιβαστεί στον τούρκικο σοβινισμό. Το κείμενο που ακολουθεί, γραμμένο με πικρή ειρωνία, παρουσιάζει το ανατριχιαστικό ρατσιστικό έγκλημα της χαμηλών τόνων εθνοκάθαρσης που συντελείται ήρεμα και μεθοδικά εδώ και δεκαετίες δίπλα μας μέσα στη χώρα μας ενάντια στην τούρκικη μειονότητα. Το πιο ανησυχητικό βρίσκεται στη διαπίστωση του Ονσούνου ότι ο ελληνικός εθνορατσισμός στη Θράκη έχει αποκτήσει πια τη δικιά του "λαϊκή" βάση. Αυτό σημαίνει ότι η ίδια αρρώστια μπορεί να καταστρέψει μελλοντικά όλη τη χώρα.

«Ο τουρκομουσουλμανικός μειονοτικός χώρος στη Δυτική Θράκη φαντάζει ως το προσφορότερο πεδίο για άσκηση ρατσισμού στην Ελλάδα: κρατικού, παρακρατικού και ιδιωτικού. Οι λόγοι είναι προφανείς. Πρόκειται για Τούρκους και για Μουσουλμάνους και για μειονοτικούς. Άρα γενικώς πρόκειται για μειονεκτικούς. Δηλαδή σκέτη πρόκληση, που δεν μπορεί να μείνει αναπάντητη και χωρίς συνέπειες. Αλλά στη Θράκη πολλές φορές η πραγματικότητα, ελάχιστα γνωστή ή καθ' όλα άγνωστη αποκρυπτόμενη, δείχνει να ξεπερνά πολλές φορές και την πιο αρρωστημένη φαντασία.

Αν ο ρατσισμός είναι ένα κοινωνικό, προπάντων φαινόμενο (του διαχωρισμού, των διακρίσεων και του αποκλεισμού σε διαφορετικές ή ξένες προς την πλειονότητα ομάδες, φυλετικές, εθνικές, θρησκευτικές, κοινωνικές κ.α.) στη Θράκη διαφέρει σε τούτο: το ότι το όλο θέμα πρώτιστα είναι μια κρατική κυβερνητική υπόθεση που διαχειρίζεται η εξουσία. Η κοινωνία ακολουθεί καθοδηγούμενη, ως παρακρατικός μηχανισμός, ως οργανωμένες ομάδες ή ως απλοί πολίτες. Η εξουσία σε παρόμοιες περιπτώσεις "εγκληματικής δραστηριότητας" φροντίζει να μην αφήσει πειστήρια ή να τα εξαφανίσει. Ενώ παράλληλα βρίσκει τρόπους να μην υπάρξουν μαρτυρίες ώστε ο φόνος να φανεί ως φυσιολογικός θάνατος ή στη χειρότερη πε-

ρίπτωση ως αυτοκτονία.

Έτσι λοιπόν, ποτέ δεν θα γίνει γνωστό το περιεχόμενο των μυστικών εγγυημάτων του ΥΠΕΞ που αποτελούν τα κατ' εξοχήν εργαλεία άσκησης μειονοτικής πολιτικής, εφ' όσον η μειονότητα υπάγεται στην αποκλειστική αρμοδιότητα του ΥΠΕΞ και της ΕΥΠ και στα κατά τόπους γραφεία των υπηρεσιών αυτών στους νομούς της Θράκης και στην Καβάλα. Κατά ταύτα δε διαφέρει πολύ η μοίρα των μειονοτικών πολιτών από εκείνη των Αλβανών μεταναστών. Τα πάντα μπορεί να συμβούν, το καθετί ρατσιστικό, από το πιο απίθανο έως το πιο σουρεαλιστικό.

Κατ' εξαίρεση γίνεται γνωστό το περιεχόμενο κάποιων μυστικών εγγυημάτων, οπότε και εξηγούνται οι συνέπειες ενός μη αναγγελθέντος διοικητικού μέτρου. Όπως αυτής που ισχύει μέχρι πρόσφατα: "Οι οποιοσδήποτε αιτήσεις των μουσουλμάνων για ικανοποίηση κάποιου αιτήματος θα γίνονται αποδεκτές μέχρι το 5% κατ' ανώτατο όριο". Από διαρροές έχουν γίνει γνωστές και οι εντολές που περιέχουν άλλες δύο - τρεις μυστικές εγκυκλίους που αφορούν τη μειονότητα.

Υπάρχουν όμως και αδιαμφισβήτητα επίσημα πειστήρια ή αλλιώς η νομοθετική έως συνταγματική κατοχύρωση των διακρίσεων και του ρατσισμού. Ο διαχωρισμός των Ελλήνων πολιτών σε Έλληνες το γένος και σε αλλογενείς δεν είναι κατ' ανάγκη ο κακός, εάν αυτός χρησιμοποιείται για την αναγνώριση της εθνότητας ταυτότητας των μειονοτικών. Όταν όμως η εθνότητα ταυτότητα αμφισβητείται, και μάλιστα οι Τούρκοι μειονοτικοί γίνονται απλοί μουσουλμάνοι με απόφαση του Αρείου Πάγου, προς τι τότε ο διαχωρισμός αυτός;

Η μεταξική διάταξη που επιβάλλει τέτοιο διαχωρισμό και ισχύει μέχρι σήμερα, εφαρμόζεται και χρησιμοποιείται για την αφαίρεση της ελληνικής ιθαγένειας από τους αλλογενείς Έλληνες, δηλαδή τους Τούρκους μειονοτικούς. Η διάταξη είναι ενσωματωμένη στον ισχύοντα Κώδικα Ελληνικής Ιθαγένειας, ως άρθρο 19*. Είναι απροκάλυπτα και ρατσιστικά αντίθετη με τα στοιχειώδη ανθρώπινα δικαιώματα και με τις βασικές διατάξεις των διεθνών συμβάσεων που έχει υπογράψει η χώρα. Εν τούτοις περιβάλλεται από "αυξημένη τυπική ισχύ" με το άρθρο III παρ. 6 του Συντάγματος. Κρέμεται ως δαμόκλειος σπάθη επί της κεφαλής κάθε μειονοτικού, που από τη μια μέρα στην άλλη μπορεί να κηρυχτεί έκπτωτος της ιθαγένειας και να βρεθεί άπατρις, με όλες τις σχετικές συνέπειες. Ο σουρεαλιστικός νομικισμός της υπόθεσης είναι ότι ο μειονοτικός της Θράκης, ενώ επισήμως αναγνωρίζεται σ' ένα από τα τελευταία φύλ-

λα της Νέας Ανατολής γράφαμε ότι η ελληνική και η κυπριακή κυβέρνηση, κάτω από την πίεση ορισμένων παραγόντων, το ξανασκέφτονται για την εγκατάσταση των ρώσικων πυραύλων S-300. Η πρόσφατη συνάντηση Σημίτη-Κληρίδη στην Αθήνα και η κοινή τους ανακοίνωση φαίνεται πως ουσιαστικά ανοίγει το δρόμο για μια επ' αόριστο αναβολή της εγκατάστασης αυτής, μια αναβολή που, κατά τα φαινόμενα, θα εξαγγελθεί από το βήμα της Γενικής Συνέλευσης του ΟΗΕ. ως μουσουλμάνος αλλόθρησκος, για τις ανάγκες του άρθρου 19 και για να αποβληθεί από Έλληνας πολίτης, πρώτα βαπτίζεται Τούρκος αλλογενής. Τα θύματα του άρθρου 19 του ΚΕΙ ανέρχονται σε πολλές χιλιάδες. Κάποιοι απ' αυτούς, περί τα χίλια άτομα, τέως Έλληνες πολίτες, εξακολουθούν να ζουν στη Θράκη χωρίς πια ιθαγένεια και χωρίς δικαιώματα, ως ζωντανό νεκροί. Αλλά αυτοί, χάνοντας τα πάντα, έχουν κερδίσει την επίσημη αναγνώριση της εθνότητας τους ταυτότητας, πράγμα το οποίο δεν έχουν πετύχει οι διατηρούντες ακόμα την ελληνική ιθαγένεια.

Οι πρακτικές του άρθρου 19 έχουν χαρακτηριστεί επιτυχώς ως "ελληνικός τρόπος εθνικής κάθαρσης". Όπως θα μπορούσε να υποθέσει κανείς, η φιλοσοφία και οι πρακτικές του άρθρου 19, με το συνταγματικό κύρος που το περιβάλλει, πρόκειται να αποτελέσουν πηγή και για άλλα παρεμφερή διοικητικά μέτρα. Όλα τα παραπάνω διοικητικά μέτρα, ή αλλιώς, μέτρα αντιμειονοτικού ρατσισμού, δημιουργήσαν και διατήρησαν πάντα ένα ισχυρό μεταναστευτικό ρεύμα στους κόλπους της μειονότητας. Το αποτέλεσμα ήταν, σύμφωνα με τους σημερινούς υπολογισμούς, ο μειονοτικός πληθυσμός που είναι στη Θράκη να έχει ελαττωθεί γύρω στις 80 χιλιάδες.

Το 1991 αναγγέλθηκε επισήμως η πολιτική "ισονομίας - ισοπολιτείας" και η άρση των διοικητικών μέτρων. Μέχρι τότε αν υποστήριζες ότι γίνονται διακρίσεις σε βάρος της μειονότητας, κινδύνευες να οδηγηθείς ενώπιον δικαστηρίων για διασπορά ψευδών ειδήσεων. Ήταν η άμεση ομολογία της μη ισονομίας - της παρανομίας του μειονοτικού καθεστώτος που ίσχυε. Όντως, χαλάρωσαν τα πιο βασανιστικά από τα διοικητικά μέτρα. Τώρα δεν είναι ανάγκη να περιμένεις 10 χρόνια, αφού ταπεινωθείς και καταρακαωθείς εκατοντάδες φορές, μήπως και εγκριθεί η αγορά ενός διαμερίσματος που έχεις κάνει. Ούτε αποτυγχάνεις για 15η φορά στις εξετάσεις για την απόκτηση άδειας οδήγησης. Ωστόσο αν στην πολιτική υπάρχει πάντα απόκλιση μεταξύ λόγων και έργων, στη μειονοτική πολιτική η σύγκλιση είναι ελάχιστη.

Μπροστά σε νέα δεδομένα και νέες καταστάσεις λαμβάνονται νέα μέτρα διάκρισης και αποκλεισμού της μειονότητας. Τέτοια μέτρα ισχύουν στην Τοπική Αυτοδιοίκηση ή στα διακηρυσσόμενα προγράμματα ανάπτυξης της Θράκης, όπου η μειονότητα είναι πάλι αποκλεισμένη.

Η πολυδιαφημισμένη ανάπτυξη της Θράκης, τα επενδυτικά προγράμματα και οι επιδοτήσεις με αποκλεισμένη πάντα τη μειονότητα, αποσκοπούν στην τόνωση και την ενίσχυση του πλειονοτικού στοιχείου σε βάρος του μειονοτικού. Οι στόχοι αυτοί ομολογούνται και δημοσιώς άλλωστε. Το καθεστώς των δύο ταχυτήτων στη Θράκη, το οποίο είναι βαθιά ριζωμένο προ πολλού και αφορά όλους τους τομείς της ανθρώπινης δραστηριότητας, τώρα ενισχύεται ακόμη περισσότερο.

Η εγκατάσταση "ρωσοπόντιων" προσφύγων και στη Θράκη γίνεται ή προσλαμβάνει χαρακτηριστικά καθαρά αντιμειονοτικές αιχμές. Η φιλοδοξία του Ιδρύματος Αποκατάστασης να εγκαταστήσει 100 χιλιάδες - σχεδόν το σύνολο των προσφύγων - από τις χώρες της Σοβιετικής Ένωσης στη Θράκη, εκτός από τη βίαιη αλλοίωση στη σύνθεση του πληθυσμού που θα επιφέρει με τις όποιες συνέπειές της, εμπεριέχει έναν ακόμη σημαντικό κίνδυνο που πρέπει να επισημανθεί. Ο τρόπος με τον οποίο προπαγανδίζεται αλλά και επιβάλλεται όπου δει, η εγκατάσταση των προσφύγων στη Θράκη κρύβει το "αυγό του φιδιού". Τα όποια "προνόμια" που απολάμβανε ο πρόσφυγας (επιδότηση ενοικίου, μηνιαία οικονομική αποζημίωση, ευκολία ανεύρεσης εργασίας, κλήρος, προσφορά δωρεάν στέγης κ.λπ) ο οποίος πείθεται να εγκατασταθεί στη Θράκη, τα απολαμβάνει μόνον αυτός, γνωρίζει, του υπενθυμίζουν, ότι τα απόκτησε χάρη στη μειονότητα και σε αντιπαράθεση μ' αυτήν, οπότε θα διαμορφώσει τη συμπεριφορά του αναλόγως. Πρόκειται για μελλοντική επένδυση ρατσιστικών συκρούσεων, ωρολογιακή βόμβα στα θεμέλια της ομαλής συμβίωσης των πληθυσμών στη Θράκη. Ο αντιμειονοτικός ρατσισμός της θρακιώτικης κοινωνίας κατά βάση υπήρξε δευτερογενής. Προήλθε από τον επίσημο. Η εύρωστη αυθυπαρξία, ο αυτονομημένος λόγος της και ο δυναμισμός της να παρύνει δικιά της μειονοτική πολιτική είναι σχετικά πρόσφατες κατακτήσεις. Η μειονοτική πολιτική των κυβερνήσεων για να είναι επιτυχής έπρεπε να έχει κοινωνικά στηρίγματα. Για το σκοπό αυτό καταβλήθηκαν έντονες και συστηματικές προσπάθειες. Έπρεπε να δημιουργηθούν και να καλλιεργηθούν αντιθέσεις μεταξύ των δύο σύνοικων στοιχείων. Έγινε εκμετάλλευση κάθε κατάλληλης

ευκαιρίας. Διαστρεβλώθηκαν καταστάσεις, προκλήθηκαν προβλήματα, δημιουργήθηκε μηχανισμός που αναλάμβανε αυτές τις ενέργειες. Εκ των υστέρων, από επίσημα χείλη, κατονομάστηκε ως παρακρατικός μηχανισμός. Προβλήθηκε κατά κόρον και με ποικίλους τρόπους η μειονοτική απειλή, η επικινδυνότητα της μειονότητας, οι εθνικοί κίνδυνοι, και άλλα εθνικιστικά και πατριδοκαπηλευτικά ηχηρά παρόμοια. Περί τη μειονότητα αναπτύχθηκαν διαπλεκόμενα συμφέροντα. Γινόταν η "επιδότηση του μειονοτικού φόβου". Αντιστάσεως ουσιαστικής μη ούσης, οι τοπικοί κύκλοι άρχισαν να αρθρώνουν το δικό τους ρατσιστικό λόγο και να παράγουν το δικό τους πρωτογενή ρατσισμό. Σήμερα ο τοπικός αντιμειονοτικός ρατσισμός είναι εν πολλοίς αυτονομημένος και τόσο εύρωστος, που μπορεί να αντιπαραταχθεί με τις επίσημες πολιτικές επιλογές σε μειονοτικά θέματα που αποτελούν υποχωρήσεις από τη σκληρή γραμμή.

Το 1995 ο τοπικός παρακρατικός μηχανισμός στην Ξάνθη αντιτάχθηκε λυσσώδως στη κατάργηση της περιφέρειας μπάρας του Εχίνου, που διαιρούσε στη μέση το νομό, σε ελεύθερη και ελεγχόμενη ζώνη. Στη δεύτερη, ζούσε ο κύριος όγκος του μειονοτικού πληθυσμού και η μετάβαση γινόταν με εσωτερικά διαβατήρια. Η αγανάκτηση του τότε υπουργού Άμυνας, γνωστού για τις εθνικιστικές του θέσεις κ. Αρσένη από τις αντιδράσεις τοπικών κύκλων ήταν τόσο μεγάλη, που δε δίστασε να τους αποκαλέσει δημόσια "παρακράτος".

Το 1996 το ίδιο αντέδρασαν οργανωμένες ομάδες πολιτών στη Θράκη στην καθιέρωση ειδικής ποσόστωσης στην τριτοβάθμια εκπαίδευση για τους μειονοτικούς μαθητές. Εκατοντάδες ήταν οι τοπικοί σύλλογοι που από κοινού κατέθεσαν προσφυγή κατά του μέτρου αυτού στο Συμβούλιο Επικρατείας. Πρόσφατα, η Ομοσπονδία Θρακικών Συλλόγων, με αφορμή τις επικρίσεις που δέχεται τελευταία το άρθρο 19 του ΚΕΙ, σε ομόφωνο ψήφισμά της κάλεσε την κυβέρνηση να μην καταργήσει τη ρατσιστική διάταξη...

Πολλά είναι τα δείγματα αντιμειονοτικών ενεργειών που προέρχονται από την τοπική κοινωνία. Είπαμε ότι η Θράκη αποτελεί "πρόκληση" για το ρατσισμό. Αποτελεί όμως, ταυτόχρονα, και για τις δημοκρατικές συνειδήσεις».

* Σημείωση: Τώρα το άρθρο 19 έχει καταργηθεί αλλά η κατάργησή του δεν έχει αναδρομική ισχύ. Αυτό σημαίνει ότι 60.000 άνθρωποι, από το 1955 και μετά, εθνικά Μακεδόνες και Τούρκοι που έχουν χάσει την ελληνική ιθαγένεια, δεν μπορούν να την ξαναπάρουν.

Κλιμακώνει ο φασίστας Χριστόδουλος

Ο φασίστας Χριστόδουλος συνεχίζει τη δράση του μέσα στη γενική ανοχή και θα τη συνεχίζει όσο δεν μπαίνει επιτακτικά το ζήτημα του χωρισμού Εκκλησίας-Κράτους. Η τελευταία "θεάρεστη" πράξη του ήταν το τρισάγιο στον τάφο του χουντικού Μητροπολίτη Ιερώνυμου. Σχεδόν ένα μήνα μετά τις ανοιχτές δηλώσεις του για τα μεγαλοϊδεάτικα του όνειρα και για την "απελευθέρωση" του Πόντου, μετά τη συμμετοχή του στο γλέντι της Κόνιτσας όπου οι παπάδες τραγουδούσαν "Βοήθα Παναγιά και συ Πατρο - Κοσμά, να πάρουμε την πόλη και την Αγιά Σοφιά", ούτε η κυβέρνηση, ούτε κανένα κοινοβουλευτικό κόμμα ανέλαβε την ευθύνη να προωθήσει σα ζήτημα πρωταρχικής σημασίας για τη δημοκρατία στη χώρα, τον άμεσο και χωρίς όρους χωρισμό της Εκκλησίας και του Κράτους.

Η κυβέρνηση έχει τοποθετηθεί αρνητικά σ' ένα τέτοιο ενδεχόμενο. Η Ν.Δ. και το ΔΗΚΚΙ είναι επίσης αντίθετοι. Το ψευτοΚΚΕ θέλει το χωρισμό Εκκλησίας-Κράτους **"με πρωτοβουλία της Εκκλησίας"** (δες πρόσφατη δήλωση του Κολοζώφ), γιατί ο χωρισμός με πρωτοβουλία του κράτους θα ήταν σύμφωνα με αυτό το κόμμα "διχαστικός" για το λαό. Ο ΣΥΝ διαρκώς δηλώνει ότι ο χωρισμός Εκκλησίας Κράτους αποτελεί θέση του, ωστόσο ποτέ δεν έκανε κάποια συγκεκριμένη κίνηση για να διεκδικήσει αυτό το αίτημα. Χαρακτηριστικό είναι ότι στην πρόσφατη συζήτηση στη Βουλή για τη συνταγματική αναθεώρηση **δεν κατέθεσε σχετική πρόταση.**

Αυτό δεν είναι τυχαίο. Η ορθόδοξη Εκκλησία είναι ο ισχυρότερος αγωγός της συμμαχίας με την "ορθόδοξη" αδελφή Ρωσία ενάντια στην "αλλόθρησκη" Δύση, αποτελεί εργαλείο των ρωσόφιλων για την απομόνωση της χώρας από την Ευρώπη και εργαλείο για τη διαμόρφωση της καθυστέρησης μέσα στις μάζες. Όσο ο σοβινισμός που έκφραζε πάντα η Εκκλησία θα είναι χρήσιμα για το σοσιαλφασιστικό μέτωπο, τόσο οι δεσμοί Εκκλησίας-Κράτους θα μεγαλώνουν. Δεν είναι τυχαίο ότι τόσο στη Ν.Δ. όσο και στο ΠΑΣΟΚ σήμερα υπάρχουν εκφραστές ακροδεξιών αντιλήψεων όμοιων με αυτών που εκφράζει ο Χριστόδουλος, οι οποίοι κατέχουν βουλευτικά αξιώματα. Η Ν.Δ. μά-

λιστα, που έβγαλε ανακοίνωση υπέρ του Χριστόδουλου μετά το γλέντι της Κόνιτσας, φιλοξενεί στις τάξεις της ένα δηλωμένο ναζιστή, τον υπερασπιστή της "Χρ. Αυγής" Καρατζαφέρη. Το ψευτοΚΚΕ βγάζει διαρκώς πατριωτικούς αντιτουρκικούς λόγους, και βαφτίζει το σοβινισμό του "αντιμπερλιαστική πάλη", ενώ ο ΣΥΝ στέλνει τον Αλαβάνο να μιλήσει στο "Δίκτυο 21" διατηρώντας τους δεσμούς του με τους νοσταλγούς των "χαμένων πατρίδων". Από την άλλη πλευρά οι φιλοευρωπαίοι διαγραμμαμένοι της Ν.Δ. απλά σιωπούν δείχνοντας τον υποχωρητικό και αδύναμο χαρακτήρα τους.

Η πολιτική του γραφειοκρατικού κρατισμού και του οικονομικού σαμποτάζ που επιβάλλει το σοσιαλφασιστικό μέτωπο ανοίγει επίσης διόδους στην Εκκλησία. Παίρνουμε για παράδειγμα την πολιτική της απαγόρευσης της ίδρυσης ιδιωτικών πανεπιστημίων η οποία επιβεβαιώθηκε με πρόσφατη απόφαση του Συμβουλίου της Επικρατείας, και την ταυτόχρονη θέσπιση νόμου για τη δυνατότητα ίδρυση πανεπιστημίων από τα ΝΠΔΔ. Αυτή η πολιτική έδωσε τη δυνατότητα στο Χριστόδουλο να ιδρύσει το πανεπιστήμιο της Εκκλησίας που θα είναι "ανοιχτό σε όλους" και θα έχει "ελληνικό ύφος". Με αυτόν τον τρόπο η Εκκλησία γίνεται για πρώτη φορά ο επίσημος συνεταιρικός του κράτους στην υπόθεση της ανώτερης εκπαίδευσης.

Η ίδια κρατική εκπαίδευση διαπαιδαγωγεί τη νεολαία με τις θεωρίες της Μεγάλης Ιδέας, του ανώτερου ελληνικού πολιτισμού και του "ορθόδοξου" κράτους. Τα Θρησκευτικά είναι μάθημα υποχρεωτικό με χαρακτήρα κατήχησης στην "ορθόδοξη" θρησκεία. Τα βιβλία της ιστορίας δεν έχουν καμία σχέση με την πραγματικότητα και είναι γεμάτα από μύθους του σοβινισμού όπως το "Κρυφό Σχολείο" και άλλα ψέματα που εμφανίζουν τα εγκλήματα του μεγαλοϊδεατισμού σαν "ηρωικές πράξεις". Η αρχαιοπληξία είναι διάχυτη σε όλη την εκπαίδευση και στηρίζεται στο αξίωμα ότι "εμείς είμαστε που δώσαμε τον πολιτισμό στην Ευρώπη". Αυτή είναι η κρατική εκπαίδευση που με πάθος υποστηρίζει η ΟΛΜΕ, το ψευτοΚΚΕ, ο ΣΥΝ. Κάτω από αυτές τις συνθήκες ο Χριστόδουλος δηλώνει στους νέους ότι είναι in να είσαι χριστιανός,

καλεί τους νέους με τα σκουλαρίκια και τις κοπέλλες με τα μίνι να έρθουν στην Εκκλησία και ανοίγει καφετέριες με μουσική, Internet κλπ. Καλεί τους ιερείς να μπουν στα σχολεία για να "εξομολογήσουν" τους μαθητές. Σε αυτά τα σχολεία όπου οι μαθητές είναι υποχρεωμένοι να συμμετέχουν στην πρωινή προσευχή με τα "Πάτερ Ημών" και τα "Πιστεύω", ο Χριστόδουλος ετοιμάζεται να κάνει την εισβολή του. Τα ράσα ετοιμάζονται να βαθύνουν το σκοτάδι που κυριαρχεί στην παιδεία. Σε αυτή την ωμή εισβολή ο Τσούλιας, πρόεδρος της ΟΛΜΕ, κάνει μία δήλωση ότι οι εκπαιδευτικοί δεν

θα δεχτούν τους ιερείς στα σχολεία. Και μετά σιωπά. Εν τω μεταξύ η σχολική χρονιά ξεκίνησε με τον "πατροπαράδοτο" αγιασμό. Η πρώτη αντίδραση ήρθε από το δημοκράτη Κουναλάκη, ο οποίος κατέθεσε σχετική ερώτηση στον Αρσένη. Τον ακολούθησαν οι Κόρακας και Τασούλας του ψευτοΚΚΕ. Δεν υπήρξε καμία άλλη συνέχεια ούτε από τα κόμματα, ούτε από τους εκπροσώπους των κομμάτων στον εκπαιδευτικό χώρο.

Είναι χαρακτηριστικό επίσης ότι σε όλη αυτή την υπόθεση οι νεολαίες των κομμάτων έχουν σιωπήσει.

Στο τελευταίο τρισάγιο που έκανε ο Χριστόδουλος στον τάφο του χουντικού μητροπολίτη Ιερώνυμου, πήρε απάντηση μόνο από τον Γιαννόπουλο, ο οποίος κατηγορήσε τον Χριστόδουλο ότι τιμά τον εκπρόσωπο μιας "τυραννικής κυβέρνησης". Αλλά δεν ήταν σύσσωμος ο πολιτικός κόσμος και ο Γιαννόπουλος μαζί, που συγχώρεσαν το παιδικό αμάρτημα του Σεραφείμ να διορίσει τη χούντα του Ιω-

αννίδη;

Ο φασισμός του Χριστόδουλου έχει σε ένα πολύ μεγάλο βαθμό την κάλυψη του σοσιαλφασισμού.

Το ψευτοΚΚΕ δίνει μερικά χτυπήματα στο Χριστόδουλο όπως και ο ΣΥΝ. Αυτά τα χτυπήματα οφείλονται στο ότι ο Χριστόδουλος μέσα στη σοβινιστική υστερία του ξεφεύγει από τη γραμμή τους. Αυτοί θέλουν δηλαδή τον αντιτουρκισμό και τον αντιευρωπαϊσμό του, αλλά δεν θέλουν την "πορεία προς την Τραπεζούντα", δηλαδή τη Μεγάλη Ιδέα και τον πόλεμο οπωσδήποτε με την Τουρκία. Επίσης δεν τους αρέσει ο "βορειοηπειρωτισμός" του Χριστόδουλου, δηλαδή η πλευρά του που λέγεται Στόχος. Η κριτική που του κάνουν είναι για να τον φέρουν στα νερά τους. Γι' αυτό δεν είναι ποτέ ριζοσπαστική, ποτέ οξυμένη. Ποτέ δε ζητάνε καθαίρεση και άμεσο χωρισμό Εκκλησίας-κράτους.

Τέτοια αιτήματα είναι δουλειά των πραγματικών δημοκρατών.

Η σύγκρουση Βαρθολομαίου- Χριστόδουλου

Ο Βαρθολομαίος δε φαίνεται διατεθειμένος να αφήσει τον Χριστόδουλο να παίξει στην καμπούρα του Πατριαρχείου τα αντιτουρκικά και αντιευρωπαϊκά του παιχνίδια. Δεν αφήνει τον Χριστόδουλο να λειτουργήσει γραφείο της Ελληνικής Εκκλησίας στις Βρυξέλες ανεξάρτητο από το Πατριαρχείο, και θέλει την ίδρυση γραφείου του Πατριαρχείου στην Ελλάδα με αυτόνομη λειτουργία, χωρίς να δέχεται τους εξευτελιστικούς όρους που του θέτει ο Χριστόδουλος.

Τα δύο αυτά θέματα είχαν συζητηθεί τον Ιούνιο στη συνάντηση του Χριστόδουλου με τον Βαρθολομαίο μετά την εκλογή του. Το Οικουμενικό Πατριαρχείο διατηρεί ήδη γραφείο στις Βρυξέλες. Ο Χριστόδουλος θέλει να ιδρύσει γραφείο στις Βρυξέλες και να στεγάσει σε αυτό αντιπροσωπεία της Ελληνικής Εκκλησίας η οποία θα έχει χωριστή νομική υπόσταση απέναντι στην κυβέρνηση του Βελγίου και στην Ε.Ε. Αρνείται δηλαδή να θέσει τη λειτουργία αυτού του γραφείου υπό την επίβλεψη του Οικουμενικού Πατριαρχείου και θέλει να εμφανίζεται απέναντι στην Ε.Ε. σαν ξε-

χωριστή οντότητα. Από την άλλη ο Χριστόδουλος έθεσε εξευτελιστικούς όρους στο Βαρθολομαίο για το γραφείο που θέλει να ιδρύσει το Πατριαρχείο στην Ελλάδα. Συγκεκριμένα, ο εκπρόσωπος ή οποιοδήποτε άλλο μέλος του γραφείου της Αθήνας θα είναι υποχρεωμένο να πάρει άδεια από τον Αρχιεπίσκοπο για να μιλήσει στα ΜΜΕ ή να δώσει μια συνέντευξη. Επίσης η Ιερά Σύνοδος θα πρέπει να έχει τη δυνατότητα να απομακρύνει από τη θέση του, το πρόσωπο που θα αναλαμβάνει διευθυντής του γραφείου, αν κρίνει ότι ενεργεί αρνητικά για τις σχέσεις των δύο Εκκλησιών. Δηλαδή, το γραφείο του Πατριαρχείου θα είναι παράρτημα της Εκκλησίας της Ελλάδας και γραφείο Τύπου του Χριστόδουλου.

Οι συνομιλίες έφθασαν τον Ιούνιο σε αδιέξοδο και ορίστηκαν αντιπροσωπείες για να συζητήσουν αυτά τα θέματα και να βρεθεί λύση. Μία τέτοια συζήτηση ξεκίνησε στις 9/9 και συνεχίζεται τη στιγμή που γράφουμε το άρθρο, ωστόσο δε φαίνεται να αποδίδει καρπούς.

Η διαφωνία των δύο πλευρών είναι καθαρά πολιτική. Ο Χρι-

στόδουλος αρνείται να υποταχτεί στη φιλοευρωπαϊκή και φιλειρηνική πολιτική του Βαρθολομαίου. Θέλει να γίνει "Βεζύρης στη θέση του Βεζύρη". Θέλει γραφείο στην Ε.Ε. όπου θα προωθεί τις αντιευρωπαϊκές του θέσεις και τα "ελληνικά συμφέροντα". Θέλει αποδυναμωμένο το Πατριαρχείο στην Αθήνα υπό τον έλεγχο του.

Ο Βαρθολομαίος είναι σήμερα η σχετικά πιο προοδευτική έκφραση της ορθόδοξης εκκλησίας. Γι' αυτό, ο Χριστόδουλος, ο οποίος για να έρθει στην εξουσία παρίστανε τον φίλο του Πατριαρχείου, μόλις ήρθε στην εξουσία ήρθε αμέσως σε ρήξη μαζί του. Η μέχρι τώρα στάση της ελληνικής κυβέρνησης δείχνει ότι το πιθανότερο είναι να αφεθεί ακάλυπτος ο Βαρθολομαίος απέναντι στον Χριστόδουλο. Όμως η αποφασιστική στάση του Βαρθολομαίου σ' αυτό το ζήτημα έχει συσπειρώσει ένα μέρος της ιεραρχίας της Ελληνικής Εκκλησίας στο πλευρό του, με αποτέλεσμα ο Χριστόδουλος να ζητάει συσπείρωση στη μάχη του και να κάνει εκκλήσεις να μην τον αφήσουν ακάλυπτο.

ΚΥΠΡΟΣ

ΑΝΑΒΟΛΗ ΣΤΟΥΣ S-300 ΑΛΛΑ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΙΣΧΥΡΟΠΟΙΗΣΗ ΤΟΥ ΚΡΕΜΛΙΝΟΥ

Σ' ένα από τα τελευταία φύλλα της Νέας Ανατολής γράφεται ότι η ελληνική και η κυπριακή κυβέρνηση, κάτω από την πίεση ορισμένων παραγόντων, το ξανασκέφτονται για την εγκατάσταση των ρώσικων πυραύλων S-300. Η πρόσφατη συνάντηση Σημίτη-Κληρίδη στην Αθήνα και η κοινή τους ανακοίνωση φαίνεται πως ουσιαστικά ανοίγει το δρόμο για μια επ' αόριστο αναβολή της εγκατάστασης αυτής, μια αναβολή που, κατά τα φαινόμενα, θα εξαγγελθεί από το βήμα της Γενικής Συνέλευσης του ΟΗΕ.

Ο κυριότερος παράγοντας που δείχνει να έπαιξε το σημαντικότερο ρόλο για τη νέα αναβολή είναι η υποτίμηση από την ελληνική και την κυπριακή πλευρά των αντιδράσεων των Δυτικών. Τόσο οι έλληνες όσο και οι κύπριοι σοβινιστές, "ρώσοι", φιλορώσοι αλλά και ευρωπαϊόφιλοι που υποχωρούν μπροστά στους Ρώσους, όλοι αυτοί, ενθαρρυνόμενοι από τη σκανδαλώδη απραξία που είχαν επιδείξει μέχρι στιγμής οι Δυτικοί μπροστά στη ρώσικη επέλαση στην Κύπρο (κατακλυσμός από υπεράκτιες εταιρείες-μαϊμού που ξεπλένουνε το βρώμικο χρήμα της ρώσικης μαφίας, τανκς και κάθε λογής όπλα κλπ.), νόμισαν πως και οι ρώσικοι πύραυλοι θα περάσουν "αβρόχους ποσίν".

Όμως ακόμα και η παχυδερμία έχει κάποια όρια. Η Δύση άρχισε, έστω και αργά, να καταλαβαίνει πως δεν επρόκειτο για μια απλή υπόθεση "υπεράσπισης της άμυνας της Κύπρου" και για το δικαίωμα ενός κράτους να επιλέξει την πηγή των όπλων του, όπως διατεινόταν και διατείνονται ελληνική και κυπριακή κυβέρνηση και κόμματα. Γιατί, τι σχέση έχει, για παράδειγμα, η άμυνα της Κύπρου με τον έλεγχο από τα ρώσικα ραντάρ ολόκληρης της ανατολικής Μεσογείου και ο εγκλωβισμός από τα ραντάρ αυτά των νατοϊκών αεροσκαφών προτού καν απογειωθούν;

Με τον καιρό έγινε σχετικά φανερό πως εδώ κάποιο άλλο παιχνίδι παιζόταν. Έτσι, άρχισαν οι πιέσεις των Δυτικών αρχικά για ματαίωση της αγοράς των πυραύλων και αργότερα, μπροστά στην επίμονη άρνηση Κληρίδη-Σημίτη, για αναβολή επ' αόριστο της εγκατάστασης των αγορασμένων πια πυραύλων.

ΗΤΤΑ ΤΗΣ ΡΩΣΙΑΣ Ή ΟΧΙ;

Μέχρι εδώ θα μπορούσε να ισχυριστεί κανείς πως η Ρωσία και οι ντόπιοι υποτακτικοί και υποστηρικτές της υπέστησαν μια ήττα και πως, αντίστοιχα, η Δύση κατέγραψε μια νίκη. Είναι όμως πραγματικά έτσι;

Για να είναι έτσι θα έπρεπε οι Δυτικοί να έχουν συλλάβει στο σύνολό του το ρώσικο σχέδιο της επίθεσης. Μόνο μ' αυτή την προϋπόθεση θα μπορούσαν να καταγάγουν μια νίκη. Όμως η συμπεριφορά τους πχ. στην πρόσφατη κρίση της Ρωσίας κάθε άλλο παρά κάτι τέτοιο δείχνει, όταν φαίνονται να "ανακουφίζονται" που θα γίνει πρωθυπουργός ο Πριμακόφ, πρώην αρχηγός της ΚGB.

Πρόκειται για μια πύρρα νίκη. Γιατί, ενώ κερδίζουν ταχτικά

στο ζήτημα της άμεσης εγκατάστασης των ρώσικων πυραύλων, χάνουν στρατηγικά και ταχτικά στο ζήτημα της ρώσικης παρουσίας στην Κύπρο.

Πώς γίνεται αυτό; Με δύο τρόπους:

α) Η εγκατάσταση δε ματαιώνεται, αλλά αναβάλλεται. Είναι μια περίπτωση παρόμοια με τα 12 μίλια, όπου η ελληνική βουλή έχει ψηφίσει το δικαίωμα της Ελλάδας να τα επεκτείνει, αλλά σε „ευθετότερο χρόνο“. Αφήνεται δηλαδή ανοιχτό το ζήτημα για να αποτελεί συνεχώς ένα διπλωματικό χαρτί και να το κραδαίνουν σε κάθε περίπτωση που τα πράγματα για κάποιους λόγους δε θα πηγαίνουν κατά τις επιθυμίες τους. Το ίδιο και με τους πυραύλους. Οι πύραυλοι έχουν πια κατασκευαστεί και η κυπριακή κυβέρνηση θα πληρώνει νοίκι στους Ρώσους για να τους κρατά αποθηκευμένους. Σε κάθε περίπτωση οι ρωσόφιλοι θα τους χρησιμοποιούν ως διπλωματικό-διαπραγματευτικό ατού όχι τόσο απέναντι στους Τούρκους όσο στους Δυτικούς. Στο σημείο αυτό είναι χαρακτηριστικά όσα αναφέρει το Βήμα ((30 Αυγούστου): «Κύπριος αξιωματούχος παρομοίωσε άλλωστε τους S-300 με την πάγια θέση της Ελλάδας για τα 12 μίλια: „όπως συνήθως υποστηρίζει η Αθήνα, έτσι κι εμείς θα έχουμε τους S-300 στην κατοχή μας, θα διατηρούμε το δικαίωμά μας να τους εγκαταστήσουμε, πράγμα που θα κάνουμε όταν επιλέξουμε“». Αυτό βέβαια που δε λέει ο κύπριος αξιωματούχος είναι πως τόσο για τα 12 μίλια όσο και για τους ρώσικους πυραύλους τη στιγμή δε θα την επιλέξουν οι ίδιοι οι λαοί και οι κυβερνήσεις τους, αλλά οι ίδιοι οι Ρώσοι!

β) Και το κυριότερο. Η Δύση, προκειμένου να πετύχει τη μη άμεση εγκατάσταση των S-300 στην Κύπρο, τη «δελέασε» (της έδωσε την άδεια θα λέγαμε εμείς) υποδεικνυόντάς της να αγοράσει ρώσικους πυραύλους, αλλά μικρότερου βεληνεκούς, τους SA-15! Αυτή η υπόδειξη έγινε στη διάρκεια της επίσκεψης Τσοχατζόπουλου στις ΗΠΑ και κατά τη συνάντησή του με τον αμερικάνο υπουργό άμυνας Κοέν (8 Ιούλη). Δείχνει έτσι η Δύση πως το μεγάλο πρόβλημά της δεν είναι γενικά η στρατιωτική και πολιτική παρουσία των Ρώσων στην Κύπρο, αλλά ο συγκεκριμένος τύπος πυραύλων. Πάρτε ό,τι θέλετε, αρκεί να μην είναι οι S-300, αυτό λένε οι Δυτικοί. Επομένως, από δω και πέρα έχουν δώσει το πράσινο φως στους Ρώσους να κάνουν παιχνίδια στο νησί. Οι Δυτικοί λοιπόν αμ-

φισβήτησαν την πρόθεση των Ρώσων να αποκτήσουν τη στρατιωτική ηγεμονία στο νησί, αλλά με τις ευλογίες τους η Ρωσία εγκαθίσταται αυτοπροσώπως εκεί χωρίς ταυτόχρονα να χάνει στρατηγικά και το χαρτί των S-300, που θα το εκμεταλλευτεί την κρίσιμη στιγμή.

Δεν κέρδισε το μείζον, αλλά κατάφερε το έλασσον με τις ευλογίες της Δύσης, η οποία και σ' αυτή την περίπτωση θα είναι και πάλι ανακουφισμένη!

Την εγκατάσταση στο άμεσο μέλλον τέτοιων πυραύλων την υπαινίχθηκε και ο ρωσόδουλος Σκανδαλίδης σε μια πρόσφατη συνέντευξή του στην *Ελευθεροτυπία* (30 Αυγούστου): «Αυτό που προέχει είναι η Κύπρος να ακυρώσει στην πράξη τους όρους και τις δυνατότητες επέκτασης στο νησί της τούρκικης απειλής (...) Αν αυτό, συνυπολογιζόμενο και του κλίματος και των διεθνών εξελίξεων, προϋποθέτει ολιγόχρονη αναβολή της εγκατάστασης των πυραύλων, ας υπάρξει αυτή. **Όπως και η εξέταση εναλλακτικών πυραυλικών συστημάτων**» (η υπογράμμιση δική μας).

Και βέβαια, επειδή ακριβώς στο ζήτημα της εγκατάστασης των πυραύλων παίχτηκε ολόκληρη η προεκλογική περίοδος στην Κύπρο, η αγορά άλλων ρώσικων πυραύλων θα γίνει αποδεκτή από τη Δύση για τον επιπλέον λόγο ότι θα εμφανιστεί ως το αναγκαίο κακό για τον εξευμενισμό των ελλήνων και κυπρίων σοβινιστών...

ΛΙΓΑ ΓΙΑ ΤΗ ΣΥΝΟΜΟΣΠΟΝΔΙΑ

Από τη στιγμή που η ελληνική και η κυπριακή διπλωματία απεγκλωβίζεται προσωρινά από τη λεγόμενη πυραυλολογία, το μπαλάκι μεταφέρεται στο τερνέ της Τουρκίας. Πρέπει τώρα κι αυτή με τη σειρά της "να δώσει κάτι". Αυτό το κάτι λοιπόν ήταν η "λύση" της συνομοσπονδίας, κάτι που εμφανίσε ως πρότασή του ο Ντενκτάς στην πρόσφατη συνάντησή του με τον τούρκο υπουργό Εξωτερικών Τζεμ. Ουσιαστικά πρόκειται για μια εκδήλωση του τούρκικου σοβινισμού, αφού η αποδοχή μιας τέτοιας "λύσης" θα σήμαινε την de jure διχοτόμηση του νησιού, κάτι για μας, αλλά και για όλους τους δημοκράτες, απαράδεκτο.

Δεν είναι η στιγμή να κάνουμε ενδελεχή ανάλυση της διαφοράς ανάμεσα στην ομοσπονδία και τη συνομοσπονδία. Αρκεί εδώ να τονίσουμε πως η πρώτη αποτελεί μια ενδιάμεση και μεταβατική λύση για την πλήρη ένωση των δύο κοινοτήτων και του νησιού. Θα μπορούσε να είναι μια προσωρινή συμβιβαστική λύση, ώσπου σε ένα βάθος χρόνου να έρθει σε επαφή ο διχασμένος κυπριακός λαός και σιγά-σιγά να ξαναβρεί την ενότητά του και τη γαλήνη. Σε κάθε περίπτωση ομοσπονδία σημαίνει πως το κράτος παραμένει ενιαίο, με ευρείες έστω τοπικές αρμοδιότητες. Συνομοσπονδία όμως σημαίνει

μια χαλαρή σύνδεση δύο ανεξάρτητων κρατών, αποδοχή δηλαδή των τετελεσμένων της Κατοχής και της διχοτόμησης. Αυτό είναι

απαράδεκτο. Έτσι, για μια ακόμα φορά η Τουρκία, στριμωγμένη από τις κινήσεις των Ρώσων, θα δώσει το πρόσχημα στην άλλη πλευρά να εντείνει τη διπλωματική της επίθεση και να εμφανιστεί ως η αθάνατη περιστέρα που εξοπλίζεται για να αντιμετωπίσει την "τούρκικη επιθετικότητα".

ΜΑΥΡΟ ΠΑΝΤΟΥ ΣΤΟ ΣΟΣΙΑΛΦΑΣΙΣΜΟ

συνέχεια από τη σελ. 1

πιαστός κίνδυνος είναι να βγει δήμαρχος ο υποψήφιος της συμμορίας Λαλιώτη - Κόκκαλη, ο τέως δημοκράτης Φωτίου. Αν εκλεγεί ο Φωτίου στον Πειραιά, ο πράκτορας της ΚGB θα χώσει βαθιά τα νύχια του στο λιμάνι μέσα από την ιδιωτικοποίηση του ΟΛΠ, θα φτιάξει μέσα από τις ΠΕΦΟ ένα γερό μετωπικό φασιστικό κόμμα (οι ΠΕΦΟ είναι οι Σύλλογοι των φιλάθλων του Ολυμπιακού στα χέρια του Κόκκαλη), ενώ με μια τέτοια γερή πολιτική βάση ο Λαλιώτης θα μπορέσει να κλείσει όλη τη βιομηχανία του Πειραιά. Πρέπει οπωσδήποτε να αποτρέψουμε τους ανθρώπους να ψηφίσουν Φωτίου.

Η δυσκολία εδώ είναι ότι οι ισχυροί αντίθετοι συνδυασμοί του Φωτίου είναι εκείνος του χρεοκοπημένου σοσιαλφασίστα Λογοθέτη με τον Ντεντιδάκη και εκείνος του εθνικιστή Αγραπίδη. Ίσως χρειαστεί να ψηφιστεί ένας από αυτούς στον β' γύρο ενάντια στον Φωτίου.

Αντίστοιχα προβλήματα υπάρχουν στην Θεσσαλονίκη. Εκεί ο κίνδυνος είναι ο Λαζαρίδης που ανοιχτά υποστηρίχτηκε από τον ρώσο πρόξενο στην Αθήνα. Απέναντί του βρίσκεται ο εξαιρετικά άθλιος σοβινιστής και καραμανλικός Παπαγεωργόπουλος. Είναι πρόβλημα τι κάνει κανείς εκεί.

Πάντως σε όλες τις παραπάνω περιπτώσεις πρέπει, όπου υπάρχει ψήφος στους μη σοσιαλφασίστες δημάρχους, να διευκρινίζεται ότι πρόκειται για ψήφους σε αντιδραστικούς, ότι πρόκειται δηλαδή για μια επώδυνη και άθλια υποχώρηση προκειμένου να ανασχεθεί ο σοσιαλφασισμός.

Σε άλλες περιοχές τα πράγματα είναι πιο ευνοϊκά και από μια άποψη πιο απλά. Εκεί η ΟΑΚΚΕ συμμετέχει σε δημοτικά μέτωπα. Τέτοια είναι η περίπτωση του Περάματος, όπου κατ'επίσημο με φιλοευρωπαϊκή τάση του ΠΑΣΟΚ (Νικολαΐδης) ενάντια στον χειρότερο τραμπούκο κνίτη δήμαρχο του Πειραιά, τον Πατσιλινάκο που υποστηρίζεται από Λαλιώτη - Κόκκαλη.

Εκεί οι σύντροφοί μας έχοντας ισχύ και επιρροή στην Επισκευαστική Ζώνη του Περάματος εξασφαλίζουν ένα πολύ καλό

δημοτικό πρόγραμμα για τα ζητήματα της Ζώνης. Υπάρχει ακόμα μια καταρχήν συμφωνία στα ζητήματα δημοκρατικής λειτουργίας του Συνδυασμού και στα ζητήματα διαφάνειας. Η ΟΑΚΚΕ συμμετέχει στον συνδυασμό Νικοαλαΐδη με υποψήφιο δημοτικό σύμβουλο τον σύντροφο Λιακόπουλο.

Στη Δραπετσώνα κύριος εχθρός μας στη δημοκρατική μάχη είναι ο υποψήφιος του λαλιωτικού ΠΑΣΟΚ και του ΣΥΝ, Χρονόπουλος. Αυτός εκφράζει την αντιβιομηχανική γραμμή στη Δραπετσώνα μαζι βέβαια με τον κνίτη Μπεάζογλου. Εδώ έχει δημιουργηθεί από καιρό ένα δημοκρατικό ρεύμα βάσης σα διάδοχο δημοτικό σχήμα του πραγματικού δημοκράτη Ν. Χατζόπουλου που πέθανε πριν λίγα χρόνια. Αυτό τον συνδυασμό, με υποψήφιο δήμαρχο τον Α. Μήλτσο, τον υποστηρίζει η ΟΑΚΚΕ με υποψήφιο δημοτικό σύμβουλο το σύντροφο Νικολόπουλο. Το σημαντικό σ' αυτό τον συνδυασμό είναι ότι έχει υιοθετήσει θέση, μόνο αυτός, υπέρ της παραμονής του εργοστάσιου Λιπασμάτων στη Δραπετσώνα.

Είναι φανερό από τα παραπάνω ότι η μάχη αυτών των δημοτικών εκλογών έχει ένα βαθιά πολιτικό χαρακτήρα. Σε γενικές γραμμές πρέπει να συγκεντρώσουμε τα πυρά μας στους συνδυασμούς του σοσιαλφασισμού, και πιο πολύ στα μέτωπα ΠΑΣΟΚ-ΣΥΝ που είναι και το πιο επικίνδυνο φαινόμενο.

Ταυτόχρονα, όπου μπορούμε, πρέπει να δυναμώνουμε το αντισοσιαλφιλελευθέρωτικό δημοκρατικό και πατριωτικό μέτωπο σε τοπικό επίπεδο και σε επίπεδο βάσης. Η περίπτωση του Περάματος και της Δραπετσώνας δείχνει ότι τέτοια μέτωπα είναι δυνατά έστω υπό όρους, έστω και σε περιορισμένα σημεία. Είναι δυνατά στο βάθος, γιατί έχει αρχίσει η αποσάθρωση των μεγάλων και μικρών παλιών αστικών κομμάτων ενώ έχει δυναμώσει και η ανυποληψία των μικρών τοπικών βασιλείων μέσα στο λαό. Η κοινωνική και πολιτική εξέλιξη διψάει για τις νέες επαναστατικές, δημοκρατικές και αριστερές δυνάμεις. Η ΟΑΚΚΕ είναι αρκετά ώριμη για να ανταποκριθεί σε αυτή την ανάγκη. Ήδη μήηκε στη μάχη.

